అఖిల

అఖిలభారత పత్రిక

జూలై 2011

శ్రీమాతారవిందుల ప్రవచనాలు

విషయసూచిక

సాధకులకు శ్రీఅరవిందుల మార్గదర్శకాలు

సాధకులకు శ్రీమాత మార్గదర్శకాలు

సంసిద్ధత అంటే సమర్థత అని నేను అనను. కాని సమ్మతము అని అర్థం. జీవితంలో అన్ని కష్టాలను ఎదుర్కోడానికి, ముందుకు పురోగమించడానికి సంకల్పం ఉంటే, ఎంతకాలం పట్టినా ఫరవాలేదు. అప్పుడు ఆ మార్గాన్ని చేపట్టవచ్చు.

*

సామాన్య సంసారికి జీవితం పట్ల శాంతిరహిత అసంతృప్తి, పూర్ణయోగపథంలో ప్రవేశించడానికి చాలినంత సంసిద్ధత కానే కాదు. ఆధ్యాత్మికజీవితంలో విజయం పొందాలంటే, నిర్దిష్టమైన అంతర్గత ఆదేశం, దృఢసంకల్పం, స్థిరత్వం అవసరం.

శ్రీఅరవిందులు

బరోడా మహారాణికి శ్రీఅరవిందుల లేఖ

(ఆమె ప్రశ్నలకు జవాబులు)

యోగసాధనవల్ల ఉన్నతమైన ఆధ్యాత్మికచైతన్యం నాకు సిద్ధించిన మాట నిజమే. యోగసాధనవల్ల ఈ చైతన్యం సిద్ధిస్తుంది. దీనివల్ల కొంత యోగశక్తి లభిస్తుంది. ఆధ్యాత్మికజీవనానికి సంసిద్ధంగావున్న వారితో అంతర్గత సంబంధాలు పెట్టుకోవడానికి గల శక్తి ముఖ్యంగా లభిస్తుంది. అంతేకాదు. మార్పుచెందని ఆంతరంగిక ప్రశాంతి, శక్తి, ఆనందము నిండివున్న పరిపూర్ణత్వ శ్రేణికి చెందిన ఆధ్యాత్మికస్థితి వైపు సాధకులకు తోడ్పడే శక్తి లభిస్తుంది. కాని ఈ ఆధ్యాత్మిక ప్రశాంతి, ఆనందములు, మానసప్రశాంత్యానందముల కన్నా పూర్తిగా భిన్నమైనవి. ఆధ్యాత్మిక సాధన లేకుండా ఈ స్థితిని అందుకోలేము.

ఈ విషయం మహారాణివారికి సుబోధకం అయిందో లేదో నాకు తెలియదు. చైతన్యానికి రెండు శ్రేణులున్నాయి. ఏదో ఒక శ్రేణిలో ఎవరైనా జీవించవచ్చును. జీవనఖేలనకు అతీతమైన ఉన్నతచైతన్యం ఒకటి. అది జీవితాన్ని నిర్దేశిస్తుంది. నియంత్రిస్తుంటుంది. దీనినే ఆత్మ అని, పరమాత్మ లేక దైవం అని రకరకాల పేర్లతో పిలుస్తుంటారు. మరొకటి సాధారణ చైతన్యం. మనుషులంతా ఈ స్థాయిలోనే జీవిస్తుంటారు. ఇది ఉపరిభాగంలో ఉంటుంది. జీవనలీలార్థం అది ఆత్మకు ఉపకరణంగా ఉంటుంది. ఈ సాధారణ చైతన్యంలో నివసించేవారిని, పనిచేసేవారిని మనస్సు యొక్క సాధారణ కదలికలే నడుపుతుంటాయి. వారు సహజంగా సుఖదుఃఖాలకు, ఆందోళన, కోరికలకు గురి అవుతుంటారు. సర్వసాధారణమైన జీవనవ్యాపారాలకు గురి అవుతుంటారు వారికి మానసికశాంతి, ఆనందం లభించవచ్చు. కాని అది ఎప్పటికీ శాశ్వతం కాదు. భద్రంగా ఉండబోదు.

కాని ఆధ్యాత్మిక చైతన్యం సదా కాంతి, శాంతి, శక్తి, ఆనందాలతో నిండివుంటుంది. ఆ చైతన్యస్థాయిలో ఎవరైనా జీవించగల్గితే, కాంతి, ఆనందం, శాంతి, శక్తి అతని సొంతం అవుతాయి. నిక్షేపంగా అతనిలో నిలిచి వుంటాయి. కాని ఎవరైన పాక్షికంగా అయినా ఆ స్థాయిలో జీవిస్తే, ఆ చైతన్యం వైపు మన ద్వారాలు తెరిచి వుంచితే, ఆధ్యాత్మిక కాంతి, శక్తి, శాంతి, ఆనందం చాలా వరకు అతనికి

లభిస్తాయి. జీవితంలో ఎదురయ్యే విధివిఘాతాలను ఎదుర్కొని భద్రంగా ముందుకు వెళ్ళగలుగుతాడు.

ఈ ఆధ్యాత్మిక చైతన్యం వైపు తిరిగినవారు దాని నుండి ఏమి ఆశిస్తారో అదే లభిస్తుంది. శాంతి కావాలని కోరితే శాంతి లభిస్తుంది. శాంతి, జ్ఞానం కోరుకుంటే, ఒక మహాశాంతిలో జీవిస్తారు. మనిషికి సాధారణమనస్సు పొందలేని ప్రగాఢమైన, నిజమైన జ్ఞానం లభిస్తుంది. వారు శక్తికాని, బలంకాని కోరుకుంటే, అంతర్గత జీవితానికి ఆధ్యాత్మికబలం లభిస్తుంది. బాహ్యమైన కార్యాలు, పనులు నిర్వర్తించడానికి యోగశక్తి లభిస్తుంది. ఆనందం కోరుకుంటే, మామూలు మానవజీవితం ఇచ్చే సుఖసంతోషాలకు మించిన ఆనందపారవశ్య లోకాలలోకి వారు ప్రవేశించగలరు.

ఈ దివ్యచైతన్యం వైపు మనస్సును తెరిచి వుంచడానికి, ఆ చైతన్యంలోకి ప్రవేశించడానికి చాలా మార్గాలు వున్నాయి. నిరంతర సాధనతో నేను ఇతరులకు చూపే నా మార్గం ఏమిటంటే, ఏ వ్యక్తి అయినా లోపలికి, చైతన్యపు లోతులలోకి ప్రయాణించడం, ఆకాంక్షతో దైవత్వం వైపు మనస్సును తెరిచివుంచడం; దైవం, దైవకార్యాలను గురించిన జ్ఞానం కలిగినట్లైతే, దానికి సంపూర్ణంగా తనను తాను సమర్పించుకోవడం.

ఈ ఆత్మసమర్పణం అంటే భగవంతుని సమీపించి కోరికలు కోరడం కాదు. దివ్యచైతన్యంతో నిరంతరం సాయుజ్యం, నిరంతర సంబంధం కొనసాగడం, ఆ చైతన్యపు శాంతి, శక్తి, కాంతి, ఆనందాన్ని ఆకాంక్షించడం, మరేమీ కోరకపోవడం.

ఈ ప్రపంచంలో ఆ చైతన్యం దేనిని అప్పగించితే దానికి జీవితంలోనూ, కార్యాచరణలోనూ ఉపకరణంగా ఉండడం మాత్రమే. ఏ వ్యక్తి అయినా దైవశక్తి వైపు, మనస్సు, హృదయం, శరీరంలో పనిచేసే పరమాత్మశక్తి వైపు తన చైతన్యాన్ని తెరిచి వుంచి, ఆ శక్తిని అనుభూతికి తెచ్చుకుంటే, ఇక మిగిలిందల్లా ఆ చైతన్యానికి బద్ధుడై, విశ్వాసపాత్రుడై జీవించడం, నిరంతరం ఆ చైతన్యాన్ని ఆవాహన చేస్తుండడం, ఆ చైతన్యాన్ని తన పనిని తాను చేసుకునేటట్లు చూడడం, నిమ్న చైతన్యానికి, నిమ్నప్రకృతికి చెందిన ఇతర అధమమైన శక్తిని తిరస్కరించడం ముఖ్యం.

నా పరిస్థితిని, యోగశక్తి స్వరూపాన్ని గూర్చి వివరించడానికని ఇదంతా వ్రాశాను. కాని ఈ యోగసాధన చేయమని నేను సాధారణంగా ఎవరినీ కోరను. ఎందుకంటే, సాధన చేయాలన్న ఒక స్థిరసంకల్పం, ఒక అంతరాదేశం మొదటి నుండి వున్నవారికి,

లేదా మధ్యలో అటువంటి పటిష్ఠమైన ఆదేశం అభివృద్ధి చేసుకున్నవారికి మాత్రమే ఇది సాధ్యం. ఇతరులు చివరి వరకు ఈ మార్గంలో పయనించలేరు. బాహ్యప్రకృతికి సంబంధించి ప్రశాంతత కావాలని కోరేవారికి సహాయపడడానికి నేను తరుచు నా మార్గం నుండి తప్పుకుని వెళ్ళడం జరగదు. అయితే కొందరు వ్యక్తుల విషయంలో అటువంటి సాయం చేయడానికి తిరస్కరించబోను. ఒక ఉన్నతచైతన్యాన్ని భూమ్మీదికి అవరోహింపచేయడానికి ఉపకరించే ఒక ఆధ్యాత్మిక కేంద్రాన్ని సృష్టించడమే నా లక్ష్యం. కేవలం 'ముక్తి' కోసం కాకుండా, భూమిపై దివ్యజీవనాన్ని తీర్చిదిద్దే శక్తిగా ఆ కేంద్రం ఉండాలని నా అభిమతం.

ఈ లక్ష్యంతోనే నేను సామాజిక జీవనరంగం నుండి దూరమై, పుదుచ్చేరిలో ఒక ఆశ్రమం నెలకొల్పాను. (ఆశ్రమం అనే మాట కన్నా మరో మంచి పదం లేనందున ఆ పదం వాడాను. అయితే ఇది సన్యాసుల ఆశ్రమం కాదు. మామూలు జీవితాన్ని వదిలి ఈ నియమానికి సంసిద్ధులై వున్నవారికి మాత్రమే ఇది ఉద్దేశించబడింది.)

కాని భారతదేశం అంతటా కూడా నాకు కొద్దిమంది శిష్యులు ఉన్నారు. వారు వారి కుటుంబాలతో జీవిస్తున్నా, దూరంగా ఉన్నా, ఆధ్యాత్మికభూమికల నుండి నా సహాయం పొందుతుంటారు.

ప్రస్తుతానికి ఇదే మహారాణిగారికి నా సమాధానం. మీరు దేనిని అన్వేషిస్తున్నారో దానికి, నేను ఈ లేఖలో వివరించిన విషయాలకు సంబంధం ఉందో లేదో నిర్ణయించుకోవలసింది మీరే.

అనువాదం: యజ్ఞన్న

శ్రీఅరవిందులతో మార్గరెట్ విల్సన్ ఉత్తరప్రత్యుత్తరాలు

(శ్రీ ఉడ్రో విల్సన్ మొదటి ప్రపంచయుద్ధకాలంలో అమెరికా అధ్యక్షుడు. మార్గరెట్ విల్సన్ వారి కుమార్తె. ఈమె 1932 లో న్యూయార్కు గ్రంథాలయంలో శ్రీఅరవిందుల 'గీతావ్యాసాలు' చదివి ఆధ్యాత్మికంగా ఎంతో ఉత్తేజితురాలైంది. మార్చి, 3, 1936 న తన సాధనను గైడ్ చెయ్యమని శ్రీఅరవిందులవారిని అర్థించింది. ఆశ్రమంలో శిష్యురాలిగా వచ్చి ఉండటానికి అనుమతి కోరగా 1938 లో అది లభించింది. శ్రీఅరవిందులు ఈమెకి

'నిష్ఠ' అని నామకరణం చేశారు. ఈమె అస్వస్థురాలై 1948 లో మరణించారు. వారిరువురి ఉత్తరప్రత్యుత్తరాలు ఇక్కడ ప్రచురిస్తున్నాము.)

హొటల్ సైమోర్
50 వెస్టు, 45 వ రోడ్డు
న్యూయార్క్. మార్చి 3, 1936

ప్రియమైన శ్రీఅరవిందులకు.

మీ 'గీతావ్యాసాల' ను గురించి మొదటిసారిగా 1932 వేసవిలో తెలుసుకొన్నాను. అప్పటినుంచి నాకు అవి ఎంతగానో ఉపకరిస్తూ, స్ఫూర్తిని ఇస్తూనే ఉన్నాయి. నేరుగా ఇపుడు మీ సహకారాన్ని, ప్రేరణని కోరుకుంటూ వినమ్రంగా మీకు ఇది వ్రాస్తున్నాను. ఆ మాత్రం, ఈ మాత్రం జ్ఞానదీపికలైన వ్యక్తులెవ్వరు నాకీ దేశంలో కనిపించటం లేదు. నేనెవ్వరి దరికీ విశ్వాసంతో వెళ్ళలేకపోతున్నాను. పోనీ 'రామకృష్ణ కేంద్రం' లాంటి ఏ ఆధ్యాత్మిక కేంద్రంలోనైనా చేరుదామంటే, అక్కడ పాటించవలసిన నియమనిబంధనలు విముక్తిమార్గంలో నడిపే బదులు మనిషిని కట్టిపడవేసేటంత భయంకరంగా ఉంటున్నాయి. మీ ఆశ్రమం తాలుకు వివరాలతో కూడిన కరపత్రం ఒకటి నా దగ్గర ఉంది. ఆత్మ చైతన్యంతో మీరు నిర్దేశించిన విముక్తిమార్గంలో పయనించాలని, ఆత్మోన్నతి పొంది అతీతుడైన పురుషోత్తముని సంసర్గానుభవం పొందగలగాలని ఆశ. ఇది సాహసోపేతమే కావచ్చు. అయినా దైవానుగ్రహంతో, మీ మార్గదర్శకత్వంలో, స్వచ్ఛందంగా, క్రమశిక్షణ పాటిస్తూ, సాధించగలనని ఆశిస్తున్నాను. ఈ సాధనలో గమ్యం ఎంత దూరమో, క్లిష్టతరమో నాకు తెలియకపోలేదు. అయినా సరే ఈ దారిన పయనిస్తాను. గమ్యాన్ని వీలైనంత త్వరగా చేరుకుంటాను. ఆత్మోన్నతి మార్గంలో లభింపచేసుకున్న శక్తిసంపదలను (నా భోగభాగ్యాల కోసం, స్వప్రయోజనాలకి) వెచ్చిస్తూ కాలయాపన చేస్తూ, అసలు లక్ష్యాన్ని విస్మరించను. దివ్యజీనవ సాధనలో ఒక సచేతనమైన ఉపకరణంగా మలుచుకొని దైవకార్యాలే నిర్వహిస్తూ, ప్రక్కదారి పట్టకుండా పురోగమిస్తాను.

ప్రస్తుతం నేను భయంకరమైన శూన్యంలో దిక్కుతోచక ఉన్నానని తెలుసు. త్రికరణశుద్ధి లేకుండా ఏమి చేసినా వ్యర్థమని తెలుసు. పైవాడు అనుగ్రహించి నడిపించాలే తప్ప ఈ అల్పజీవి ఎందుకూ కొరగాదనీ తెలుసు. నాపై నాకు ఎలాటి

భ్రమలూ లేవు. దారి తప్పిన నావికుడువలె ఉన్నాను. గమ్యం అయితే కనిపిస్తోంది. కాని దారిచూపే దిక్సూచి కొరవడింది.

శిష్యుడు సంసిద్ధుడై ఉన్నప్పుడు 'గురువు' తటస్థపడతాడని విన్నాను. నా సంసిద్ధత ఏపాటిదో నాకు తెలియదు. నా యోగ్యత ఎంతో నాకు తెలియదు. మిమ్ముల నెంతవరకు అనుసరించగలనో తెలియదు. ఒక్కటి మాత్రం నిజం. పరమోన్న తమైన దివ్యసత్యముతో సచేతనంగా సమైక్యం కావాలనేది నా ఆకాంక్ష. అదే నా గమ్యం. నేనిది హృదయపూర్వకంగా మనవిచేసుకునే సత్యం. ఇందుకే నా కృషి ఎంతైనా! ప్రియమైన ప్రభూ! మిమ్ముల నందులకే వేడుకుంటున్నాను. నిర్భయంగా మీరూ చూపే వెలుగులో పయనిస్తాను. నాలోని ఉన్నతచైతన్యానికి ప్రతినిధులు మీరే కదా! కాకపోతే ఆ ఉన్నతచైతన్యమేదో నాకు ఇంకా ఎరుక లేదు. ఆత్మసాధనలో నా ఆకాంక్ష అంత గాఢము, స్థిరము, చిత్తశుద్ధితో కూడినది కాకపోతే, ఆ లోపాలను తామే సరిదిద్ది, నన్ను బలోపేతం చేసి, నా ఆకాంక్షను గాఢతరం కావించండి. ఎంత ప్రయాసకైనా వెరువను. విడిచి పారిపోను.

ఆశ్రమవాసులు కానివారు కూడా మీ శిష్యులుగా ఉన్నారని విన్నాను. అమెరికాలో ఉన్నవారిని శిష్యులుగా స్వీకరిస్తారా? మీరు పిలిచినపుడు భగవదనుగ్రహంగా భావించి సర్వమూ విడిచి మీ ఆశ్రమానికి వస్తాను. వినమ్రంగా మీ సమాధానం కోసం ఎదురుచూస్తూ ఉంటాను.

ఇంతవరకు తాము అందించిన సహాయానికి హృదయ పూర్వక కృతజ్ఞతలు తెలుపుకుంటూ.

చిత్తశుద్ధితో
మీ
మార్గరెట్ ఉడ్రో విల్సన్

కుమారి మార్గరెట్ విల్సన్‌కు శ్రీఅరవిందుల సమాధానము

పాండిచ్చేరి
సెప్టెంబరు 7, 1936

మార్గరెట్ ఉడ్రో విల్సన్‌కు,

ఆధ్యాత్మిక జీవనానికి, సత్యాన్వేషణకి, భగవంతుని కనుగొనాలనే జిజ్ఞాస అత్యంత ఆవశ్యకం. ఇది లేకుండా ఏదీ సంభవం కాదు. దైవాన్ని తెలుసుకోవడం, అభివ్యక్తీకరించుకోవడం అంటే నీ పరిమిత చైతన్యాన్ని అపరిమిత దివ్యచేతనగా రూపాంతరీకరించుకొని, అనంతమైన శాంతి, క్రాంతి, ప్రేమ, శక్త్యానందాలతో మనుగడ సాగించడం. ఫలితంగా నీవు దైవోపకరణంగా, దివ్యవాహికగా పరివర్తన చెందడం. అంతర్నిహితమైన దైవాన్ని దర్శించగలిగిననాడే దివ్యాత్మప్రబోధంతో పని చేయగలుగుతావు. నీవు ఆధ్యాత్మికంగా రూపాంతరీకరించుకోకుండా నీ పరిమిత బుద్ధిబలంతో మానవాళిలో ఐక్యతను, సమతను సాధించాలనే ప్రయత్నం మూలసత్యాన్ని వక్రీకరించడమే అవుతుంది. అంతరంగంలో దివ్యచైతన్యం పెంపొందించుకునే కొలదీ క్రమేపీ దివ్యశక్తి, ప్రశాంత, సత్యకాంతులు అనుభవంలోకి వస్తాయి. భౌతిక వ్యక్తిత్వం, దివ్యవ్యక్తిత్వంగా పరిణామం చెందుతుంది. పదార్థం పరార్థంగాను, మానవుడు మాధవుడుగాను వెలుగొందుతాడు. నీలో దివ్యచైతన్యం తొణికిసలాడుతూ ఉన్నప్పుడే లోకంలో దైవాన్ని అభివ్యక్తీకరించ గలుగుతావు. అలాకాక ఏదో ఒక మానసిక ఆదర్శానికి లేక నియమానికి లోబడి తదనుగుణంగా ప్రవర్తిస్తుంటే నీవు మానసికస్థాయికే పరిమితమైపోతావు. అదే నిజమైన ఆధ్యాత్మిక దివ్యజీవనమని పొరబడతావు. నేటి ఆధునిక బుద్ధిజీవి ఇక్కడే తప్పటడుగు వేస్తున్నాడు. మనసునే నమ్ముకుని మోసపోతున్నాడు. దృష్టిని ఆధ్యాత్మికదిశగా మళ్ళించాలి. శాంతి, క్రాంతి, ఆనందాలు, దైవానికి చేరువకావటం ద్వారా మాత్రమే పొందగలుగుతావు. మర్త్యజీవనం దివ్యజీవనంగా పరిణామం చెందాలనేది దివ్యసంకల్పం. అదే దివ్యప్రణాళిక కూడా. ఈ పరిణామం వేగిరం కావటానికి అంతరంగం విశాలం కావాలి. సంకుచిత మనోనియమ నిబంధనలకు అనుగుణంగా సాగే వ్యర్థకార్యకలాపాల ద్వారా ఇది సాధ్యం కాదు.

సాధనలో పాటించవలసిన నియమనిబంధనల గురించి అడిగావు. ఇందుకు

అత్యంత ఆవశ్యకమైనది అంతరంగ చైతన్యంలో ఏకాగ్రత. మనసు యొక్క ఉపరి తలం సవాలక్ష ఆలోచనలతో నిండి ఉంటుంది. ఇవి అంతరంగ చైతన్యాన్ని కప్పి ఉంచుతాయి. బాహ్యమైన మనసుకి మించిన ఉన్నతచైతన్యం, లోలోపల నిగూఢంగా ఉంది. అదే అసలైన సత్యనిత్యప్రకృతి. ఏకాగ్రత యొక్క లక్ష్యం మనసుని నిశ్చలం చేసుకుని అంతరంగ చైతన్యంలో నివసించగలగడమే. సాధారణ మనస్సుకి అతీతంగా ఉన్న సత్యచైతన్యంలో రెండు కోశాలున్నాయి. అవి హృదయ, మనోకోశాలు. ఏకాగ్రతవల్ల హృదయకోశం తెరుచుకొని లోనున్న చైత్యపురుష సాక్షాత్కారం కలుగచేస్తుంది. అంటే వ్యక్తి తన లోనున్న దైవాన్ని తెలుసుకోగలుగుతాడు.

అంతరాత్మ తెరుచుకొని దైవం ఆవిష్కృతమయే కొలదీ వ్యక్తి తాలూకు మర్త్యప్రకృతి దివ్యప్రకృతిగా రూపాంతరీకరణం చెందుతూ ఉంటుంది. అంత ర్వికాసం కోసం ఆకాంక్షతో ఆత్మార్పణం కావించుకొని హృదయకేంద్రంలో ఏకాగ్ర తతో ఉపవిష్టులై ఉన్నప్పుడు దివ్యత్వం తాలూకు ఉనికి తెలుస్తుంది. ఈ రకమైన ఆధ్యాత్మికమార్గాన్ని అవలంబించడం క్షేమదాయకమైనది; శ్రేయోదాయకమైనది. ఇందులో విజయం సాధించినప్పుడు సాధనలో ఇక తిరోగమనమే ఉండదు. అంతా పూలబాటే! ఇతర యోగమార్గాలకంటె ఇది సులువు.

మరో మార్గం — మనోమయకోశానికి సంబంధించినది. సాధారణ మనసుని అధిగమించి ఉన్నత ఊర్ధ్వ మనోభూమికల నధిరోహిస్తూ, మనోసీమకి మకుటమైన ఊర్ధ్వమనస్సుని చేరుకొని, దానికి ఇంకా పైనున్న పరమోన్నత దివ్యచైతన్య సత్యశిఖరాన్ని అందుకోగల్గటం. ఇందుకు ప్రాథమికంగా సాధారణ భౌతికమనస్సును నిశ్చలం, నిరామయం కావించుకోవాలి. అలా చేసుకోగలిగినప్పుడు ఊర్ధ్వమనో భూమికలు తెరచుకొంటవి. ఫలితంగా ఆధ్యాత్మిక దివ్యజ్ఞాన అనుభూతులు అనుభావ్య మౌతవి. పరమోన్నత ఆధ్యాత్మిక శిఖరమైన దివ్యచైతన్యమునకు దారి సుగమమౌ తుంది. దివ్య ఆత్మానుసంధానం వల్ల దివ్యశాంతి, కాంతి, శక్తి, జ్ఞానం, ఆనందాలు అనుభవైకవేద్యమౌతవి. మనోకేంద్రంలో ఏకాగ్రతయొక్క లక్ష్యం ఊర్ధ్వచేతనకి చేరువ కావటం కోసమే కావాలి. ఈ లక్ష్యం విస్మరిస్తే మనోచేతనకి మాత్రమే పరి మితమైపోయే ప్రమాదం ఉంది. మనోస్తరాలన్నిటినీ అధిగమించి అతీతస్థాయికి ఎదగలేకపోతే దివ్యసత్యసాక్షాత్కారం లభించదు. బుద్ధిజీవులకు మనోకోశంలో ఏకాగ్రత, హృదయజీవులకు హృదయకోశంలో ఏకాగ్రత సాధ్యమౌతుంది. కొంతమంది ఇరు

కోశాలలోనూ ఏకాగ్రత సాధించగలిగేవారు ఉంటారు. ప్రారంభదశలో హృదయకోశం లోనే ఏకాగ్రత సాధించ ప్రయత్నించడ అభిలషనీయం. ఇది తేలిక.

మరో (యోగ) విధానం వ్యక్తి తన మానసిక, ప్రాణిక, శారీరక సంబంధమైన సమస్త కర్మలను భగవదర్పణంగా అనుష్ఠించడం. వికసించిన అంతరంగంతో ఆత్మ ప్రబోధానికి లోబడి, శరీర బాహ్యాంతర భాగాల సామరస్యంలో సర్వకర్మలూ నిర్వహింప బడాలి. అంతరంగ వికాసంతో చైత్యపురుషునికి (అంతరాత్మ) చేరువ అయే కొలదీ క్రమేపీ దోషాలన్నీ తొలగిపోతాయి. మానసిక, ప్రాణిక, శారీరక చైతన్యస్థాయిలలో సకల క్రియాకలాపాలు క్రమపద్ధతిలో కొనసాగుతాయి.

ఏ పని చేసినా నిర్లిప్తంగా నిరామయంగా చేయడం మరోపద్ధతి. మనో, ప్రాణిక, దేహాలతో మమేకం కాకుండా, నిరహంకారంగా, అంతరాత్మ సాక్షిగా కర్మలు చేసి నపుడు నీవు ఒక దైవోపకరణంగా, దివ్యాత్మ ప్రతినిధిగా భాసిస్తావు. ఈ నిశ్చల నీరవ చేతనలో నీ స్వీకార తృణీకారాలు అన్నీ నీలోని దివ్యచిత్తానికి ఒదిగే ఉంటాయి. ఆధ్యాత్మికోన్నతికి మరింతగా దోహదపడతాయి. నీ శరీరము, ఇంద్రియాలు, మనసు దివ్యచేతనకే లోబడి కర్మానుష్ఠానం చేస్తాయి. ఏ సాధన ప్రక్రియ అయినా వ్యక్తి స్వభావానికి అనుగుణంగా ఉండాలి.

సాధన కుంటువడినా, సాధకునికి ఏ ఇబ్బంది కలిగినా 'గురువు' ప్రమేయంతో సరిచేసుకొని కృతార్థులు కావచ్చు.

అనువాదం: కర్రా వేంకటేశ్వర్లు

నీవు తెలుసుకొని తీరవలసింది ఇదే

నిరోద్ బరన్‌కు శ్రీఅరవిందుల సలహాలు

నిరోద్: ఆధ్యాత్మిక జీవనవిధానానికి గాని లేదా జీవితంలో ఏదైనా ఘనకార్యం సాధించడానికి నేను పనికిరానేమోనని ప్రతిక్షణం అన్పిస్తోంది. నాకు సుఖం లేదని తెలుసు, అసలు మనుషులంతా సుఖంగా జీవించడానికేనా పుట్టేది?

శ్రీఅరవిందులు: విషాదమానవా! విషాదమానవా! అతన్ని తన్ని పంపించెయ్యి, తన్ని పంపించెయ్యవయ్యా!

నిరోద్: విషాదమానవుడా, అతడిని తన్ని పంపించాలా? సరే అతను నాకు కన్పించడం

లేదు. లేదా కన్పించనంత చిన్నగా ఉన్నాడు. మీ సమాధానంతో నాకు పెద్దగా సంతృప్తి కలుగలేదు.

నాలో నాకు కన్పించిన అత్యంత ప్రాథమిక యిబ్బందేమిటంటే నాకోసం దైవం సమస్తం చేసి పెడ్తుందనే నమ్మకం లేకపోవడం. నా అనుభవం నాకలా చూపించింది — నా అనుభవానికి విలువ లేదని మాత్రం దయచేసి చెప్పకండి. ఉదాహరణకు ఈ కవిత్వ వ్యవహారమే తీసుకోండి. పెద్ద మోతాదులో మానసిక కసరత్తు లేకుండా ఏ మాత్రం కవిత్వమైనా వ్రాయగలగడం ఎప్పుడో గాని జరగడం లేదు. అది మీకు బాగా తెలుసు. నేను చెప్పినట్లు ఒకటి రెండు సార్లు తప్పిస్తే కొంత క్రియాశక్తి క్రిందికొచ్చి నా నుండి ఒక క్షణంలో ఒక గేయాన్ని బయటకు తెస్తోంది. దానికి విలువ లేకపోవచ్చు. నేను వ్రాయకపోతే వ్రాయకుండానే ఉండిపోతున్నాను, వ్రాద్దామని ప్రయత్నించినప్పటికీ ఎంతో శ్రమిస్తే ఎన్నో, ఎన్నో రోజులు పడ్తోంది. మీరేమో మామూలుగా చెప్పే సమాధానమే చెప్తారు — అయితే ఏమిటట? అని అదంతా, మంచిదె అంటే నేను శ్రమించాల్సిందే అంటారు — నేను సఫలీకృతుడిని కావాలంటే నా వంతుగా చేయవలసింది అపారంగా కన్పిస్తోంది. కాని నాకు అలా జలగలా పట్టుకొని వుండే జిగటస్వభావం లేదు. నాకది లేదు గనుక ఏదో ఒక రోజు దైవక్రియాశక్తి గ్రుమ్మరించుకొంటూ వచ్చి, లేదా వెలుపలికి తన్నుకుంటూ వచ్చి అద్భుతాన్ని సృష్టిస్తుందని నమ్మలేకపోతున్నాను. మీ విషయానికొస్తే మీరే చాలా సంవత్సరాల పాటు, రోజుకు నాలుగైదు గంటల చొప్పున దానిపై కేంద్రీకరించవలసి వచ్చేది. ఆ తర్వాతే ఒక నదిలా అది ప్రవహిస్తూ వచ్చింది. కాని నేను శ్రీఅరవిందుల్ని కాదే? అంతటి సంకల్పంతోనూ, దృఢనిశ్చయంతోనూ పుట్టలేదే! నాకు అవి లేవు గనుక అత్యంత తెలివిగల పనేమిటంటే దైవం మీద ఆధారపడడం. కాని అటువంటిదాన్ని దేనినీ నమ్మలేను. మీరు కేంద్రీకరించక తప్పలేదు. దిలీప్‌దా కూడా, అంత ఆ మాట కొస్తే ప్రతి ఒక్కరూ అలా చేయవలసిందే. నేను అంత అధికంగా శ్రమించలేను గనుక, అటువంటి ఘనకార్యాలు నా వల్ల కాదని సరిపెట్టుకోవాలి. నేను రెండు మూడు గంటల పాటు అలా కూర్చున్నా మూడు, నాలుగు, లేదా అయిదు రోజులు గడిచిపోతాయి. అయినా నేనదివరకెక్కడున్నానో సరిగ్గా అక్కడే ఉండిపోతున్నాను — ఫలితం: నిరాశ. ఎక్కడుందా పరాశక్తి?

ఇప్పుడు యోగం విషయం చూద్దాం. నేను ఎంత పురోగమించానో మీకు

తెలుసు. అందుకు మిమ్మల్నేమీ అనను. నేను ధ్యానించలేను, ప్రార్థించలేను, ఆకాంక్షించలేను. అవి లేకుండా దేన్నైనా పొందడం ఎలాగో నాకు తెలియడం లేదు. ఎందుకని అలా చేయలేవు — అని మీరు అడుగుతారు. నేను చేయగలిగితే నా ఈ శోకాలతో మీ కిబ్బంది కలిగిస్తానా? నేను చేయలేను గనుక నాకు శాంతి లేదు, సంతోషం లేదు. వాటి కోసం ఆరాటం గాని, ఆకాంక్షగాని ఏమీ లేకపోతే వాటిని మీరు ఇవ్వరు, ఇస్తారా? నాకు తెలుసు, వీటన్నింటి కోసం ఎవరైనా ఎంతగా ఆకాంక్షించాలో నేనర్థం చేసుకోగలను, అయినప్పటికీ కొన్ని సందర్భాల్లో ఫలితం శూన్యం. అసలు ఆకాంక్షే లేకపోతే జరుగుతుందనే ఆశెక్కడుంటుంది.

కొన్ని సమయాల్లో — బుర్ర పాడుచేసుకోకు, తిను, త్రాగు, సంతోషంగా ఉండు — యోగిక సంయమనంతో ఆలోచన, విచారం లేకుండా ఉండాలని అనుకుంటాను. కబుర్లు చెప్పుకుంటూ, తిండి తింటూ, నవలలు చదువుకుంటూ కాలం గడిపేయాలని అనుకొంటాను. కాని నేనలా చేయలేకపోతున్నాను. కొందరు బాగానే ఉన్నా నాకు మాత్రం శాంతి దక్కడం లేదు. ఉదా: అనిల్ కుమార్ (అతనంటే వ్యతిరేకభావం లేదు, అయినా) మొత్తం రాత్రంతా నవలలు చదువుతూనే ఉంటాడు.ఎలా చేయగలుగుతున్నాడు? అతనికేదో ప్రాప్తించి వుంటుంది. నేను అలా చేయగలిగితే, చేస్తాను, కాని దాని వల్ల నాకు సాధనలో శాంతి, ప్రగతి ఎలా లభిస్తాయి? మీరు చెప్పినట్లు పురుషప్రయత్నం తప్పక చేయాలి, మీ కరుణా కటాక్షం దిగివచ్చే దాకా ఆ కృషి నిరంతరాయంగా సాగాలి. అప్పుడేం జరుగుతుంది, భగవంతుడికే యెరుక! అటువంటి కృషిగాని, తత్సామర్థ్యం గాని, కనీసం దానికై సంకల్పంగాని, నాలో ఎక్కడా కన్పించడం లేదు. అయినప్పుడు దేనితో ఆశపెట్టుకోవాలి, దేని మీద ఆధారపడాలి? నా అంతట నేను ప్రయత్నించనూ లేను, మీరే నాకంతా చేసిపెడ్తారని నమ్మనూ లేను. ఈ సున్నితమైన అలజడులన్నీ అపనమ్మకం.... ఏదైనా, మహాకార్యానికై నేను నిర్దేశించబడలేదని అన్పిస్తోంది.

మానసిక జీవిని, అంకుశం లాంటి సమాధాన మివ్వండి, సమాధానం ద్వారానే సుమా, అంతకంటె అధికంగా ఆశించను!

శ్రీఅరవిందులు: అనేక ఆర్తనాదాలు ఈ రోజు నన్ను చుట్టుముట్టినందువల్ల ప్రతిదానితో విడివిడిగా వ్యవహరించడానికి తగినంత తీరుబడి లేదు. 'దైవమే నాకు కావలసిందల్లా చేసిపెడ్తుందనే నమ్మకం నాకు కలగడం లేదు, ఎందుకనంటే అది కేవలం నా బల

మైన, నిష్ప్రయోజనకరమైన ప్రయత్నాల వల్లనే, నేను కవిత్వం వ్రాయడంగాని, వ్రాయకపోవడంగాని చేస్తూ నన్ను నేను కవిగా నిలద్రొక్కుకున్నది' అనే నీవు చెప్పినదాని కర్థం అని నేననుకొంటే, నిన్ను నేను అర్థం చేసుకున్నట్లేనా? సరే, అదో అద్భుతభావన, ఎప్పుడూ వినలేదు. మానవజాతి పొత్తిళ్ళలో వున్నకాలం నాటి నుంచీ దానికో భావన వుంది. పద్యపాదాలు వ్రాసేవాడిని తయారుచేయగలం, లేదా తనకు తానే తనను అలా తయారుచేసుకోగలడు. అంతేగాని కవిని తయారు చేయలేం, కాలేడు. కవి పుట్టుకొస్తాడు, తయారుచేయబడడు అనేది శతాబ్దాల నుండి, సహస్రాబ్దాల నుండి వినిపిస్తున్న నానుడి. నేను చదివిన లాటిన్ వ్యాకరణంలోని మొదటి పేజీల ద్వారా నా చెవుల్లో అది మార్మ్రోగింది. సాహితీపరమైన చారిత్రక వాస్తవాలు ఈ కఠిన సూక్తినే సమర్థిస్తున్నట్లు కన్పిస్తున్నాయి. కాని, ఇచట పాండిచ్చేరిలో కవులను ఉత్పత్తి చేయుటకు బదులు వారికి జన్మనివ్వడానికి, ఆధ్యాత్మిక జన్మనివ్వడానికి — భౌతికంగా దేహంలో పుట్టడానికి కాదు — ప్రయత్నించాం. అనేక సందర్భాల్లో మేం విజయం సాధించామనే చెప్పవచ్చు — ఇందులో ఒకటి తమ ఉదాత్త ఆత్మ — లేదా, నీలోని విషాద మానవుడినే నమ్మవలసివస్తే, అతడు చెప్పిన — నీ దీనాతిదీనమైన, దుఃఖితుడైన, నిరాశోపహతుడైన మరియు అశక్త ఆత్మ. కాని అదెలా జరిగింది? రెండు సిద్ధాంతాలున్నాయి. ఒకటి పరాశక్తి వల్ల. రెండోది స్వయంగా నీవు చేసిన కోలాహలం, పడిన చీకాకులు, ముక్కుతూ మూలుగుతూ చేసిన దుష్కర ప్రయత్నాల వల్ల అది జరిగింది. ఇప్పుడు సారూ! రెండోదే గనుక నిజమైతే ఇంతకు ముందెన్నడూ జరగనటువంటి దాన్ని నీవు చేసి వున్నట్లైతే కఠినశ్రమ చేయగల నీ బలమే నిన్ను కవిగా చేసింది. (ఎందుచేతనంటే అంతకు ముందు నీవు చేసిన యుక్తమైన సాహితీ కసరత్తులు). అయినపుడు సారూ, ఏం కొంప మునిగిందని, నీ వంత దైన్యస్థితికి చేరావు, ఆత్మన్యూనత ననుభవిస్తున్నావు, దుఃఖితుడవవుతున్నావు? ఎన్నో నెలలకు గాని కొద్ది గేయాలను మించి పుట్టించలేని వాడు మాత్రమే కవి, అని చెప్పకు. అలా చేయడానికి కూడా, అసలు కవిగా తయారవడానికి గూడా, తనను తానే కవిగా చేసుకొనడం కూడా ఒక అద్భుతమే. అప్పుడు శభాష్, శభాష్ అని మాత్రమే ఆగకుండా మెచ్చుకోగలం.

నీ స్వప్రయత్నమే అలా చేయ చేయగలిగినపుడు, అది చేయలేనిదంటూ ఇంకేముంటుంది? దానితో అద్భుతా లన్నింటినీ సాధించవచ్చు. ఒక బ్రహ్మాండమైన

ఆత్మవిశ్వాసం నీలో వుండి, ఆ పని చేసి వుండాలి. లేకపోతే, ఆ పరాశక్తి ఆ పని చేసి వుండాలి. అయినప్పుడు అది చేయలేనిది ఇంకేముంటుంది? ఇక్కడ కూడా విశ్వాసమే, ఒక బ్రహ్మాండమైన విశ్వాసం అనేదే చివరకు తర్కరీత్యా తేలుతుంది. కనుక ఎలా చూసినా హెల్లలూయా అని చెప్పడానికే వీలుంది గాని, ఆ ఆర్తనాదాలకు, మొత్తుకోళ్ళకు కాదు. Q.E.D

సరే, అదలా ఉంచు. ఏదైనా దిగివచ్చే ముందు రోజుకు నాలుగైదు గంటల చొప్పున చాలా సంవత్సరాల పాటు దాని మీద కేంద్రీకరించానని నా గురించి చెప్పిన కథ సంగతేంటి? కేంద్రీకరించడం అన్న మాటకు నువ్విచ్చే అర్థం శ్రమతో కూడిన ధ్యానం అని గనుక అయినట్లైతే అసలటువంటిదేం జరుగలేదు. నేను చేసింది రోజుకు నాలుగైదు గంటల ప్రాణాయామం — అదే వేరే సంగతి, దీనితో దానికెట్టి సంబంధం లేదు. నువ్వు మాట్లాడేది ఏ ప్రవాహం గురించి? నేను ప్రాణాయామం చెస్తున్నపుడే కవిత్వ ప్రవాహం జాలువారింది, కొన్ని సంవత్సరాల తర్వాత గాదు. అనుభవాల ప్రవాహం అయితే, అది కొన్ని సంవత్సరాల తర్వాత వచ్చింది. కాని ప్రాణాయామానికి స్వస్తి చెప్పిన చాలా కాలం తర్వాత, ఏమీ చేయకుండా కూర్చుంటున్నప్పుడు, నా సమస్త ప్రయత్నాలూ విఫలమైన తర్వాత ఏం చేయాలి లేదా ఎక్కడకు పోవాలో తెలియనప్పుడు కవిత్వం ప్రవహిస్తూ వచ్చింది. అది సంవత్సరాల తరబడి చేసిన ప్రాణాయామం యొక్క లేదా ఏకాగ్రత యొక్క ఫలితంగా రాలేదు. కాని, ఏ మాత్రం అనుకోకుండా, సందర్భం లేకుండా సునాయాసంగా, తాత్కాలిక గురుకృప వల్ల గాని (కాని అది కాదు, ఎందుకనంటే అతడే దిగ్భ్రాంతికి లోనయ్యాడు) లేదా శాశ్వత బ్రహ్మం యొక్క కృపాకటాక్షం వల్ల గాని జరిగింది. తరువాత అది మాహాకాళి, మరియు, శ్రీకృష్ణుల కృప వల్ల జరిగింది. కనుక నన్ను దైవాన్ని వ్యతిరేకించే వాదనలోకి దించడానికి ప్రయత్నించకు. అటువంటి ప్రయత్నం పూర్తిగా నిష్ప్రయోజనం.

ఇహ ముగించక తప్పదు — అలా వ్రాసుకుంటూపోతే 12 గంటల దాకా 'ప్రణామం' వుండదు. తిరిగి నీ ఆర్తనాదాన్ని రాత్రికి వినిపించు. ఇంకా వ్రాయవలసిందేమైనా వుందేమో అప్పుడు చూస్తాను. ఇంత వరకూ చాలా దూకుడుగానే వ్రాసాను — దీన్నిండా వ్రాయస కాని పొరపాట్లు లేవనే భావిస్తాను.

జనవరి 26, 1936

నిరోద్: నా ఆర్తనాదాన్ని వినిపిస్తున్నా సార్. నే నేమనుకొన్నదీ తెలుపడం లేదు. ఏదేమైనా నిరాశానిస్పృహల మేఘాలను చెదరగొట్టడంలో మీరు విజయం సాధించారు.

శ్రీఅరవిందులు: వ్రాయడం కొనసాగిస్తాను. నీవు క్రియాశక్తిని అనుభూతి చెందడం లేదనే వాస్తవం, అది లేదనేందుకు ఋజువు కాదు. ఆవిరియంత్రం తనను నడిపే శక్తిని అనుభూతి చెందలేదు, కాని శక్తి వుండనే వుంది. మనిషి ఆవిరియంత్రం కాదు? అతడు దాని కంటె కొంత తక్కువ గానే అధికుడు. ఎందుకనంటే అతడు తనను గురించి తానేమనుకొంటున్నాడో అది కేవలం ఉపరితలంపై కన్పించే నురుగు మాత్రమే, దానిని గురించే అతనికి యెరుక ఉన్నది. ఉపచేతన, నిలీనచేతన, అతీత చేతనాశక్తులు తనను నడిపిస్తున్నాయని అతనికి తెలియదు. (ఆధునిక మనో విజ్ఞాన శాస్త్రం ఉన్నతతర శక్తులపై గాక నిమ్నశక్తుల పైనే పట్టును సాధించినప్పటికీ అది అధికాధికంగా ధృవీకరించిన వాస్తవం ఇది. అందుచేత నీవు నీ సహేతుకతా నాసికను అటువైపు, ఇటువైపు త్రిప్ప పనిలేదు.) అతడు తెలివిగా (= తెలివితక్కువగా) ఉపరితల ఫలితాలను గురించి చిలుకపలుకులు పలుకుతాడు. తన గొప్ప ఆత్మ తన దృష్టికే అందకుండా, మసకమసకగా తళుక్కుమంటున్న బుద్ధి యొక్క తెర వెనుక, ప్రాణిక సంవేదనలు, భావోద్వేగాలు, ప్రేరణలు, ఉద్రేకాలు, అభిప్రాయాల కదలాడుచున్న పొగమంచు వెనుక ఎంతో దూరాన దాగి ఉన్నదనే, వాస్తవాన్నతడు గ్రహించకుండా, ఆ ఫలితాలను తన ఉపరితల ఉదాత్త — ఆత్మకే ఆపాదించుకొం టాడు. కనుక నీ వాదన పూర్తిగా అర్థం లేనిదీ, ఎందుకూ పనికిరానిదీ. రహస్యశక్తులకు చెందిన ఏవో కొన్ని ఛాయలను లేదా మెరుపులను తెర గుండా రాబట్టు కొనుటకు లేదా పూర్తిగా అడ్డుకొనుటకు బదులు ఒక్కుమ్మడిగా అవి 'గ్రుమ్మరిల్లడమో' మరియు 'నదీప్రవాహంలా ప్రవహించడమో' కాక, వాటిని గోడలు లేని బహిరంగం లోనికి తీసుకొని రావడం మన లక్ష్యం. అంతా వెంట వెంటనే సంభవించాలని ఆశించడం అసహనం నిండిన అజ్ఞానాన్ని, అనుభవరాహిత్యాన్ని తెలిపే మితిమీరిన ఆత్మవిశ్వా సంతో వత్తిడి చేయడంగా అవుతుంది. మొదట్లో బొట్లు బొట్లుగా లభిస్తే, భవిష్యత్తులో వర్షపాతంలా లభిస్తుందనే విశ్వాసం న్యాయసమ్మతమే అనడాని కది చాలు. 'శక్తి దిగి వస్తోంది, నా నుండి ఒక గేయాన్ని బహిర్గతం చేస్తోంది' అని ఒకటి రెండుసార్లు అంగీకరించావు (ఆ గేయం మంచిచెడుల గురించి నీవు వెలిబుచ్చిన అభిప్రాయానికి పైసా విలువ కూడా లేదు. ఆ విషయం ఇతరులు చెప్పాలి.) నైరాశ్యాన్ని పటాపంచలు

చేయడానికీ సమ్మెట దెబ్బ చాలు. శక్తి వుండి వున్నది, ఉంటూనే వున్నది, పనిచేస్తూనే ఉన్నది అనేది ఋజువు అయ్యింది. చెమటలు గ్రక్కే నీ దుర్ఘటమైన శ్రమే, దానిని నీవు సంవేదించకుండా అడ్డుపడుతోందని తెలుస్తోంది. అంతే గాక బొట్లు బొట్లుగా లభించడం వర్షపాత సంభావ్యతకు హామీ నిస్తోంది కూడా. చేయవలసిందల్లా, చేసు కుంటూ పోతూండటమే. తన సహనం వల్ల వర్షపాతానికి అర్హుడవుతాడు లేదా అర్హత పొందకపోయినా, అది లభించేదాకా దానికి అతుక్కుపోతాడు. ఆ అనుభవమే ఒక హామీ, ముందుగా రుచి చూడడం లాంటిది, కాని అది, ప్రకృతి సన్నద్ధమైయ్యేంతవరకు ఆగిపోవడం అనేది యోగవిధానంలో ఒక భాగమే. ఇది ప్రతి యోగికీ అనుభవైకవేద్యమే. అతడు వెనుదిరిగి గతానుభవం లోనికి దృష్టి సారిస్తే తెలుస్తుంది. నీకు కొంతకాలం ముందు కలిగిన ఆనందం యొక్క సంక్షిప్త రాకపోకలు అలాంటివే. నీకు జలగలా పట్టుకొనే జిగట లాంటి స్వభావం లేకపోయినా ఏం ఫరవాలేదు — జలగలు ఒక్కటి మాత్రమే యోగుల్లాంటివి అనుకోరాదు. ఏదో విధంగా నీవు యోగానికి అతుక్కుపోతే లేదా అతికించబడిపోతే చాలు. నీవు శ్రీఅరవిందులవు కాదు (అవునని ఎవరన్నారు) అనేది అప్రస్తుత అసంబద్ధ ప్రస్తావన. హేతురీత్యా నీ వెవరివో అలాగే వుండడం అవసరం నైరాశ్యం వున్నపుడు విదిలించివేసుకోవాలి. ఒక మంచి కారణానికి జలగ లాంటి జిగట పట్టుతో', దానిని పట్టి ఉంచుకొనక దానంతటదే విదిలించుకుపోయేలా చేయాలి.

మిగతాదంతా తామిసికాహంకారం యొక్క బూజు పట్టిన పదార్థమే. 'నే నెటువంటి ఉదాత్త దివ్యవ్యక్తిని, నాకు నేనే సాటి, వేరెవ్వరూ సాటి రారు' అని ఎలుగెత్తి చాటే (శ్రుతిలో స్థాయీ భేదం వుండవచ్చుననేది నిజమే) రాజసికాహంకారం ఉన్నట్లుగానే తామసికాహంకారం కూడా ఉన్నది. అదిలా కీచు కీచుమంటుంది. 'ఎటువంటి దైన్య, నిరాశాయుత, విలువ లేని, అసమర్థ, దురదృష్ట, అనుగ్రహరహితమైన, ఏ విధంగా చూసినా ఎందుకూ పనికిరాని ప్రత్యేక జీవిని నేను, — అందరూ గొప్పవారే, అర విందుళ్ళు, దిలీపులు, అనిల్‌కుమార్ లు, (నీవు చెప్పినదాన్ని బట్టి నవలాపఠనంలో అసదృశ సామర్థ్యం కలిగి వున్నందువల్ల గొప్పవారు, ఆత్మ-తృప్తి గలవారు) కాని, నేను, అయ్యో నేను, అయ్యో నేను', అది నీ స్టైలు. ఈ తామసికాహంకారమే (అది వివిధ సమయాల్లో, వివిధ పద్ధతుల్లో తనను తాను బయటపెట్టుకొంటుంది. నేను నీ ప్రస్తుత శ్రుతిస్థాయిని గురించి మాత్రమే వ్రాస్తున్నాను). ఆ విషాదమానవుడు

నీ లోనికి రావడానికి కారణం — అదంతా పిచ్చివాగుడు — సోమరితనం యొక్క విచారం, నైరాశ్యాల యొక్క భోగాన్ని అనుభవించడానికి సాకుగా చెప్పే చెత్త. నీవు ప్రస్తుతానికి అలాంటి ఊబిలో వున్నావు. ఎందుచేతనంటే నీవు విశ్వాసంతో సంపూర్ణంగా జడప్రాయమైన మతిలేని స్థితిలోకి దిగిపోయావు. ఒక ప్రత్యేక నమూనా అని నేనొప్పుకుంటాను. అయినా నీ భౌతికచేతన యొక్క బురదత్వంలో చచ్చే స్థితికి దిగిపోయావు. అందరిదీ అదే చేతన కాకపోతే నమూనాలు వివిధ రకాలుగా వుంటాయి. ఏం చేస్తాం? రాగలిగితే బయటకు నెట్టుకుంటూ రా, లేకపోతే త్రాళ్ళ కోసం అర్థించు, అవొచ్చేదాకా వేచి వుండు. దైవకృప దిగివచ్చినప్పుడేం జరుగుతుందనేది భగవంతునికే తెలియాలి. అంతేగా చేయగలిగింది, కాదా? అది నీకు తెలియదనేది వాస్తవం, అదే నీ బుద్ధిని కలవరపెడ్తోంది. కాని అదేమంత ప్రాముఖ్యం గల విషయం కాదు. నీకున్నదని నీ వనుకుంటున్న నీ అనర్హతను మించినదేదీ ఆ వాస్తవం కలవరపెట్టదు. ఎవరు అర్హులైనా, ఆ మాట కొస్తే, అర్హత, అనర్హత అనేవి కేవలం మాట్లాడే తీరు మాత్రమే, బాహ్యప్రకృతిలో మనిషి అనర్హుడు (ఆధ్యాత్మిక విషయానికి సంబంధించినంత వరకు) తగనివాడు. కాని అతని అంతరంగంలో ఒక అంతరాత్మ, అతనికి ఊర్ధ్వాన దైవకృప ఉన్నవి. 'నీవు తెలుసుకోవలసిందిదే, లేదా దీనినే తెలుసుకోవలసిన అవసరమున్నది.' అంతే గాదు నీకు తెలియకపోయినా సరే, ఏదో విధంగా యోగమార్గంలో పడ్డావు కనుక ఆ జ్ఞానానికి నీవు మేలుకొనేదాకా ఎంతో దూరం దాని వెంట ఈడ్చుకుపోబడేవరకు ఆ మార్గంలో ఉండిపోవలసిందే. తథాస్తు.

జనవరి 21, 1936

అనువాదం; కె. వి. రావు

దైవానుగ్రహం యొక్క పనితీరు

(దిలీప్‌కుమార్ రాయ్ లేఖకు శ్రీఅరవిందుల సమాధానం)

[దిలీప్‌కుమార్ రాయ్ గారి శిష్యురాలు 'బెంగాల్ కోకిల' గా పేరొందిన ఉమా బోస్ ఇరువది ఒక్క సంవత్సరాల పిన్నవయస్సులో క్యాన్సర్ వ్యాధితో మరణించినప్పుడు, దిలీప్‌కుమార్ రాయ్ వియోగదుఃఖంతో శ్రీఅరవిందులకు ఇలా వ్రాసారు.]

"కాని, ఇలాంటి సుందరమైన పుష్పం వికసించుటకు పూర్వమే ఎందుకు వాడి రాలిపోవాలి? ఆ కారణంగా, ఆమెను ఎరిగినవారందరూ ఆమె తెల్లని మంచు లాంటి స్వచ్ఛమైన గుణానికి, ఆమె దివ్యగానానికి ముగ్ధులై ఆమెపై ప్రేమను పెంచుకున్న వారందరూ ఎందుకు విచారసాగరంలో మునిగిపోవాలి? ప్రపంచ మంతటా అలముకుంటున్న విషాదఛాయలను చూడండి! నాకు దైవానుగ్రహంపై నమ్మకం ఉంది, కాని అది కొన్ని షరతులకు — మాలాంటి గ్రహీతలు ఈషణ్మాత్రమైన నెరవేర్చలేనంత కఠినమైనది — లోబడి మాత్రమే ఆదుకుంటుంది. అలాంటప్పుడు, ఆ దైవానుగ్రహం కేవలం యాదృచ్ఛికము, అనుమానాస్పదము అయినప్పుడు, మన విలువైన సమయాన్ని, శక్తిని ఎందుకు వృధాగా దానిపై వెచ్చించాలి?"

ఆ రోజుల్లో శ్రీఅరవిందులు సమాధానాలను వ్రాసేవారు కాదు. 1938 నుండి శిష్యులకు లేఖలు వ్రాయడం మానేశారు. అయినప్పటికి ఈ విషాదాకర లేఖను అందుకున్న వెంటనే — ఫిబ్రవరి 1942 — లో సమాధానం వ్రాసారు.]

నీ ప్రశ్న అన్నింటిలోకి అతి కఠినమైన చిక్కుసమస్యను లేవనెత్తుతుంది. దానిని ఏమాత్రం విపులంగా వివరించాలన్నా, నా 'దివ్యజీవనం' లోని ఒక అతిపెద్ద పేరా అంతటి సుదీర్ఘ మైన సమాధానం అవసరమౌతుంది. అందుకని నా బుద్ధికి తోచినంత మేరకు చెప్తాను. కాని అది హేతువుకు కట్టుబడింది కాదు; నా స్వంత అనుభవంపై ఆధారపడినది. ఆ అనుభవం నాకు నేర్పింది ఏమిటంటే, దైవానుగ్రహం ఒకటి ఉన్నదని, ఈ విశ్వము నందున్నది ఏదీ కూడ నిష్ప్రయోజనం కాదని.

బాహ్యవిషయాలు పైకి కనుపించిన విధంగానే అర్థం చేసుకున్నా లేక మన చుట్టూ జరుగుతున్న వ్యవహారకాండలోని ఘటనలు క్షణభంగురమైనవిగా కాక నిశ్చితంగా జరగవలసినవిగా పరిగణించినా, దైవానుగ్రహ ప్రమేయం కానరాదు. మహా అయితే, ఎప్పుడో ఒకప్పుడు కనిపిస్తుంది లేదా కొన్నిసార్లు తరచుగా కూడ కనిపిస్తూండవచ్చు. దైవానుగ్రహం స్పష్టమయ్యేది ఎప్పుడంటే, పైకి కనిపించే విషయాల వెనుక నున్న వాటిని పరిశీలించి, వాటికి కారణభూతమైన శక్తులను, వాటి పనితీరును, వాటి నిగూఢ ప్రాధాన్యతను అర్థం చేసుకోగలిగినప్పుడు మాత్రమే. నిజమైన జ్ఞానమైనా, శాస్త్రవిజ్ఞానమైనా సమకూరేది వాటి ఉపరితల విషయాల వెనుక దాగి వున్న కార్యకార ణాల మూలాలను పరిశీలించినప్పుడే. ఈ ప్రపంచమంతా దుఃఖభాజనమనే మాట పరమసత్యం. దానిని అస్థిరత అనే జాడ్యం పట్టి పీడిస్తున్నది. భగవద్గీతలో 'అసంతుష్ట,

అస్థిర ప్రపంచం', 'అనిత్యంసుఖం' అన్నట్టుగా ఈ జాడ్యం ప్రపంచాన్ని పీడిస్తున్నది. ఇది కేవలం ఒక దైవఘటన వల్ల సృష్టింపబడుతున్నదా లేక యాంత్రికంగా అనాలోచితంగా సంభవించే పరిణామమా లేక అందులో ఏదో ఒక అర్థం నిగూఢమై ఉండి దానిని మనం గ్రహించలేకపోయినా ఆ దిశ వైపుగా మనం కదులుతున్నామా, అనే విషయాలన్నీ ప్రశ్నార్థకమౌతాయి. ఒక వేళ దానిలో ఏదో అర్థం ఉన్నట్లయితే, పరిస్థితులు ఆ దిశగా ఏర్పడుతున్నట్లయితే, అప్పుడు తప్పనిసరిగ దైవానుగ్రహం ఉండి తీరిందనుట రూఢి అవుతుంది. అనగా, మన మొక అంతర్గత సంబంధం ఏర్పరచుకొనుటకు ఆలంబనంగా దివ్యచైతన్యము, దైవసంకల్పము ఉన్నవన్న మాట. అలాంటి దివ్యచైతన్యము, దైవసంకల్పము వాస్తవమైతే, దానంతటది తెలివితక్కువగా ఈ లోకపు పోకడ లోని పరమార్థాన్ని త్రోసిరాజని, సర్వదా అపజయం పాలగుట కాని లేక అంతిమ దశలో భంగపాటుకు గురి అగుట గాని బహుశః జరగక పోవచ్చు.

ఈ లోకంలో రెండు దశ లున్నాయి. ఒకటి, భౌతిక అచేతన పునాదిపై ఆధార పడినట్టుగా కనుపిస్తుంది. పొరపాటు, విచారము, మృత్యువు, బాధ దాని ఆవశ్యక పర్యవసానాలు. అయినప్పటికి పాక్షికంగా విజయవంతమైన ప్రయత్నంతో పాటు వెలుగు, జ్ఞానం, సత్యం, మంచితనం, సంతోషం, సమత, సౌందర్యాల దిశగా ఎంతో కొంత పురోగతి సమకూరుతుంది. అసలు ఈ లోకం యొక్క పరమార్థం నిజానికి ఈ పరస్పరర వైవిధ్యంలోనే ఇమిడి ఉండాలి. అది అధోచేతనా దశ నుండి ఉన్నతతర దిశగా దారితీసే ప్రయాసగా ఉంటుంది. దైవానుగ్రహం ఈ పరస్పర వైరుధ్య ప్రయాసలతో కూడిన పరిస్థితులలోనే ప్రసాదించబడాలి. అది ప్రత్యేకంగా వ్యక్తిని, బహుశః ప్రపంచాన్నంతా కూడా, ఉన్నతస్థాయి దిశగ జ్ఞానాజ్ఞానాలు, చీకటివెలుగులు, చావుబ్రతుకులు, సుఖదుఃఖాలు లాంటి ద్వంద్వప్రమాణాల ద్వారా కొనిపోయి, ఉన్నతస్థాయికి చేరి, అక్కడ స్థిరపడేవరకు ఈ ప్రమాణాల్లో ఏ ఒక్కదానిని విసర్జించకూడదు. సర్వసాధారణంగా, దైవానుగ్రహం వలన విషమపరిస్థితుల నుండి తక్షణ విమోచన వీలుపడదు. అంతేగాక, దైవానుగ్రహం స్వయంగా నిరంతరం సంతోషం, విజయము, అదృష్టాలను తప్పనిసరిగ సమకూర్చేది కూడ కాదు. అలా కానేరదు కూడ. దాని ప్రధానోద్దేశం మన అస్తిత్వ చైతన్యాలను అభివృద్ధిపరచుట, ఒక ఉన్నతోన్నత స్థాయి జీవిగ, దైవోన్ముఖంగా తీర్చిదిద్దుట. చివరకు ఒక దివ్యతేజము, దివ్యసత్యము, దివ్యానందాల దిశగ అభ్యున్నతిని కలిగించుట. మిగతా విషయాలన్నీ

అప్రధానమైనవి. అవి కొన్నిసార్లు సాధనాలుగాను, కొన్నిసార్లు ఫలితాలుగాను ఉండ వచ్చునేమో గాని ఎన్నటికీ ప్రధాన ప్రయోజనాలు మాత్రం కాలేవు.

దైవానుగ్రహం గురించిన యదార్థ జ్ఞానం మనకు ఎప్పుడు కలగుతుందంటే మనం మన అంతరంగపు లోతుల్లోకి వెళ్లగలిగి, అక్కడి నుండి ఈ శక్తుల ఖేలనలను సన్నిహితంగ గమనించి, వాటి మరుగున దాగివున్న సంకేతాలను అందుకోగలిగినప్పుడు మాత్రమే అది సాధ్యపడుతుంది. ఉపరితల మనస్సు కేవలం ఒక అస్పష్టమైన అవగాహన మాత్రమే పొందగలదు. ఎప్పుడైతే మనకు దైవంతోనో లేక అంతర్బుద్ధితోనో, లేక అంతర్దృష్టితోనో అనుసంధానం ఏర్పడుతుందో, అప్పుడు జీవనస్థితిగతులను ఒక వినూత్న వెలుగులో చూడనారంభిస్తాము. మనకు తెలియకుండానే అవి మన అస్తిత్వాన్ని, మన చైతన్యాన్ని అభ్యుదయదిశగా ఎలా పెంచి పోషించి, మన నిర్దేశిత కార్యాచరణకు, అభ్యున్నతికి ఎలా దోహదపడింది గమనించగలుగుతాము. ఉత్తమమైనవి, సౌభాగ్యవంతమైనవి, విజయవంతమైనవాటిని మాత్రమే గాక, జీవితంలో ఎదురయ్యే పోరాటాలను, వైఫల్యాలను, కష్టనష్టాలను, మార్పులు చేర్పులను కూడా గమనించ గలుగుతాము. కాని అది అందరిపట్ల ఒకే రీతిగ స్పందించదు. ఒక్కొక్కరి పట్ల వారి వారి స్వభావరీత్యా వారి జీవనస్థితిగతులకు, వారి చైతన్యస్థితికి, వారి అభ్యున్నత స్థాయికి, వారికి అవసరమగు అనుభవసిద్ధికి అనుగుణంగా వర్తిస్తుంది. మనం స్వయంచాలక యంత్రాలం కాము. చైతన్యవంతులమగు జీవులము. మన మానసికతత్వం, మన సంకల్పం, నిర్ణయాలు, జీవితం పట్ల మన వైఖరి, దాని నుండి మనం పొందగోరేదేమిటి, మన ఉద్దేశాలు, కదలికలు మొదలగునవి మన జీవితగమనాన్ని నిర్దేశిస్తాయి. అవి మనలను కష్టనష్టాలకు గురిచేయవచ్చు, ఉపద్రవాల దిశగా కొనిపోవచ్చు. అయినప్పటికి వాటి ద్వారానే దైవానుగ్రహం, మన అనుభవ పురోగతికి, మన అస్తిత్వం మరియు చైతన్యాల అభ్యున్నతికి ఉపకరిస్తుంది. అంతరాత్మ భవితకు కావలసిన అనుభవాన్ని సంపాదించటానికై సాధించవలసిన పురోభివృద్ధి ఎంతటి వక్రమార్గాల ద్వారా సమకూరినా, ఎంతగా వెనకడుగు వేసినట్లుగానో లేక ధర్మవిరుద్ధమైనదిగా అనిపించినా, అది అనివార్యము. భగవంతునితో సన్నిహిత అనుబంధం ఏర్పడినప్పుడు మనకు ఉపకరించేది లేక ప్రత్యక్షంగ మార్గదర్శకం చేసేది, లేక మనలను కదిలించగలిగే ఆదరణ ఒకటి మనకు లభిస్తుంది. అది మన కష్టాలను, బాధలను, అపాయాలను లేకుండా చేయదుగాని, వాటి నుండి మనలను

సురక్షితంగా బయటపడేస్తుంది — ఒక ప్రత్యేక ప్రయోజనం నిమిత్తం అందుకు వ్యతిరేకంగా వ్యవహరించవల్సిన అవసరం ఉంటే తప్ప.

విశ్వగత కార్యకలాపాల నిర్వహణ క్రమంలో కూడ దైవానుగ్రహం యొక్క పనితీరు ఇలాగే ఉంటుంది. కాని కొంత భారీ యెత్తున మరింత సంకీర్ణమైనదిగ ఉండవచ్చు. అనవరతం కొనసాగుతుండే పరిణామ క్రమానికి సరియైన తత్కాల పరిస్థితులు, నియమనిబంధనలు, శక్తుల ప్రాబల్యానికి అనుగుణంగా కొనసాగుతున్నట్లు అనిపిస్తుంది. అయినప్పటికి పరిణామ ప్రయోజన దిశగా నడిపించేదేదో దానిలో ఉన్నది. దానిని గమనించి, తెలుసుకొని, అనుసరించుట, అల్పమైన, అత్యంత సన్నిహితమైన వ్యక్తిగత చైతన్యం మరియు జీవితవిషయాలకు సంబంధించినదాని కన్న కష్టతరము. ఏదో ఒక ప్రత్యేక పరిస్థితిలోనో లేక విశ్వగత కార్యాచరణలోనో లేక మానవజాతి మనుగడలోనో చివరకు జరిగేదేమిటో, అది ఎంతటి విపత్కరమైనదో నిర్ధారించ వీలుకాదు. ఇందులో కూడ బాహ్య కదలికలనే కాక అంతర్గత రహస్య ఖేలనలను, భవిష్యత్ ఫలితాలను, పొంచివున్న సంఘటనలను, వీటన్నింటి వెనుక పనిచేస్తున్న దైవేచ్ఛను గమనించాలి. అసత్యము, అజ్ఞానము భూమి అంతటా అనాది నుండి ప్రబలి ఉన్నాయి. కొన్నిసార్లు వాటి ప్రభావము అధికమౌతుంది. అయినప్పటికి దివ్యతేజం క్షణిక మెరుపుల వలెనే కాక వెల్లువలై ప్రసరించిన సందర్భాలు లేకపోలేదు. ఈ సుదీర్ఘ కాలగమనంలో, కలగూరగంపలో కలసిపోయిన పరిస్థితుల్లోను, ఏ సంఘట, ఏ చలనం చోటు చేసుకున్నా ఆ దివ్యతేజం ప్రజ్వరిల్లుతూనే ఉంది. అభ్యుదయ సాధనాపోరాటం ఆగిపోలేదు. ప్రస్తుత కాలంలో అసత్యం, అజ్ఞానం వాటి శక్తులన్నింటిని కూడగట్టుకొని అధికబలం పుంజుకొని ఉన్నాయి. భగవత్ సాక్షాత్కారానికి పూర్వ సంకేతంగ ఇలాంటి పరిస్థితులు నెలకొంటాయి అని అనాదికాలంగా ఆధ్యాత్మిక తత్వవేత్తలు, మతప్రవక్తలు వక్కాణిస్తూనే ఉన్నారు. ఆ నిర్వచనాన్ని మనం తిరస్కరించినా కూడ, అసత్యం ఒక తిరుగులేని విజయం (కనీసం తాత్కాలికమైనది) సాధిస్తుందనే సూచన నిశ్చితంగా కనిపించదు. దీని అర్థం ఈ శక్తుల మధ్య పోరాటం తారాస్థాయికి చేరుకున్నదని, పర్యవసానంగ ఉత్తమశక్తి ఏదో అత్యంత బలోపేతమై ఆవిర్భవిస్తుందని. కారణం, విశ్వగత కార్యకలాపాల నిర్వహణ ఆ విధంగానే ఉండుట మామూలు గనుక. ఇక్కడితో నేనాపివేస్తాను. ఇంకా ఎక్కువ పొడిగించను.

ఉమాబోసు పురోగమన పథంలో సాత్వికతత్వ ప్రాబల్యం సుస్పష్టమైన స్థాయికి చేరుకున్నది గాని, శక్తివంతమైన ప్రాణికస్థాయిని అందుకోలేదు. అదే విజయవంతమైన, అదృష్టవంతమైన జీవితానికి తోడ్పడేది. ఉన్నత వెలుగుకు వివృతం కాలేదు. ఆమె మానసిక ఎదుగుదల, పరిసరాల ప్రభావము అందుకు అవరోధంగా నిలిచాయి. అంతేగాక ఆమె స్వయంగ అందుకు సన్నద్ధం కాలేదు. అకాల మరణం, అమితమైన బాధ పూర్వజన్మ ప్రభావ ఫలితాలై ఉండవచ్చు. లేదా ఒక ఉన్నతస్థాయికి ఎదగటానికని వాటిని ఆమె చైత్యపురుష సత్తా ఒక మార్గంగా ఎన్నుకొని ఉండవచ్చు. ఆ స్థాయికి అర్హత సంపాదించకపోయినా, ఆ దిశగా ఆమె అడుగులు వేసింది. ఆమెకు మిగిలింది ఈ ఒక్క జన్మ మాత్రమే అయితే, పై కారణాలతో పాటు ఆమె యోగ్యతా సమర్థతలు ఫలప్రదం కాకపోవుట చివరకు ఒక విషాద ఘట్టం అయ్యేది. కాని మరో జన్మ నెత్తుటకు సిద్ధపడటానికి ఆమె చైత్యపురుష విద్రావస్థ లోనికి జారుకుంది.

*

ఉరితీయబడుటకు కొనిపోబడుతున్న నేరస్తుడి గురించి సర్ ఫిలి ప్ సిడ్నీ అన్నారు, "అదుగో, దైవకృప లేనందువలన సర్ ఫిలిప్ సిడ్నీ పోతున్నాడు." కాని, ఇంగిత జ్ఞానమున్నవాడైతే, ఈ విధంగా అనేవాడు, "అదుగో, దైవకృప ఉన్నందువలన సర్ ఫిలిప్ సిడ్నీ పోతున్నాడు".

(ఇక్కడ సర్ ఫిలిప్ సిడ్నీయే నేరస్తుడని భావించడమైనది.)

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

బుధవారపు తరగతుల్లో ఆఖరి ప్రసంగం (26-11-1958)

జన్మతః ఆత్మశక్తిని కలిగియుండుట

ప్రశ్న: ఆత్మశక్తి యొక్క పాత్ర ఏమిటి?

భగవంతునికి, అతని అభివ్యక్తికి మధ్యన ఒక చైతన్యవంతమైన మధ్యవర్తిత్వం నెరపుటతో పాటు, ఆ అభివ్యక్తి భగవంతునితో సంయోగం చెందే స్థానం అని చెప్పవచ్చు.

మహోన్నతుడైన ఆ భగవంతుని అర్థం చేసుకోగలిగి, ఆతనితో సంసర్గము

చెందగల సత్తా ఆత్మశక్తికి వుంది. అది స్వచ్ఛమైనది. ఆ భగవంతుని బాహ్య అభివ్యక్తి యొక్క వికృతి చెందని మధ్యవర్తి అనవచ్చు. ఈ ఆత్మశక్తి ఎలాంటిదనగా, అంతరాత్మ సహకారంతో చైతన్యాన్ని ఉన్నతోన్నత దివ్యదిశగా మళ్ళిస్తుంది. చైతన్యానికి భగవంతునిపై అవగాహన అంకురించుట ఆరంభమయ్యేది కూడ ఆత్మశక్తితోనే.

'ఆత్మశక్తి' అని పిలువబడేదాన్ని, దైవానుగ్రహంతో ఈ భౌతికజగత్తు నందు విస్తరించబడిన ఒక వాతావరణంగ అభివర్ణించవచ్చు. దాని మూలాలను గురించిన ఎరుక దానికి కలిగి ఆ మూలాలను తిరిగి అందుకోవాలనే ఆకాంక్ష దానికి ఏర్పడాలి. నిజానికి అది విముక్తిని ప్రసాదించి, ద్వారాలను తెరిచి, చైతన్యానికి స్వేచ్ఛను అందించగలిగే అనువైన వాతావరణం. సత్యాన్ని అనుభవైకవేద్యం గావించి ఆకాంక్ష ఈడేరుటకై అవసరమైన సమగ్ర శక్తిని సమకూర్చగలిగేది ఇదే.

ఉన్నతస్థాయిలో పరిశీలించినట్లయితే, దీనిని మరో విధంగ వ్యక్తపరచవచ్చు. ఈ దీప్తివంతమైన స్వేచ్ఛను ప్రసాదించగలిగే ప్రభావాన్ని చూపే చర్యను 'ఆత్మశక్తి' అనవచ్చు. అత్యున్నత వాస్తవాలకు మార్గాన్ని తెరిచేది, మనం కూరుకుపోయివున్న అజ్ఞాన బురద కూపం నుండి మనల్ని పైకి లాగేది, ద్వారాలు తెరిచేది, మనకు దారి చూపించేది, చేరవలసిన గమ్యానికి చేర్చేది, మొదలగువాటి నంతా మానవుడు 'ఆత్మశక్తి' గ పేర్కొన్నాడు. ఇది ఈ విశ్వాన్ని అది మునిగిపోయిన అజ్ఞాన తిమిరాంధ కారాలనుండి రక్షించుటకై దైవానుగ్రహంచే ఈ ప్రపంచమందు నెలకొల్పబడిన వాతావరణం.

అంతరాత్మ దైవానుగ్రహం యొక్క వ్యక్తిగత కేంద్రీకరణ, మానవునిలో దాని వ్యక్తిగత ప్రతినిధి. అంతరాత్మ ఒక మానవాళికే ప్రత్యేకమైనది. మానవుని యందే దాని ఉనికి. అది మానవునిలో ఆత్మశక్తి యొక్క ప్రత్యేకమైన ప్రతిబింబము. ఇతర లోకవాసులకు అంతరాత్మ ఉండదు. కాని వారు ఆత్మశక్తితో జీవించగలరు. అంతరాత్మ మానవజాతికి ప్రసాదింపబడిన ఆత్మశక్తి అనవచ్చు; దాని పురోగతిని వేగవంతం చేయుటకు అందించబడిన ప్రత్యేక సాయం. అంతరాత్మ వ్యక్తిగత అభ్యున్నతిని సిద్ధింపజేస్తుంది. ఆత్మశక్తి తన మౌలిక రూపంలో అతి సామాన్యమైన సామూహిక కార్యాచరణకు కర్త.

ఆత్మశక్తి ఒక తత్కాల సహాయకుడు లేదా మార్గదర్శి పాత్రను పోషిస్తుంది

గాని, ప్రాపంచిక విషయాల్లో సర్వశక్తి సమన్వితమైన అధికారిక పాత్రను పోషించలేదు. దివ్యచైతన్యం ఒక వినూత్న ప్రపంచాన్ని రూపొందించినప్పుడు, ఆత్మశక్తి ఆధిపత్యం వహించి ప్రకృతిని ఒక స్పష్టమైన పారదర్శక రీతిలో శాసిస్తుంది.

'నూతనజన్మ' అనటంలోని అంతరార్థం ఆధ్యాత్మిక జీవితంలో, ఆధ్యాత్మిక చైతన్యపథంలో జన్మ నెత్తుట; అనగా వ్యక్తి తనలో ఎంతో కొంత ఆత్మశక్తిని కలిగి వుండి అది వ్యక్తిగతంగ అంతరాత్మ ద్వారా జీవనగమనాన్ని, సృష్టిని నియంత్రించు టను ప్రారంభిస్తుంది. కాని, దివ్యచైతన్య భూమికలో ఆత్మశక్తి యావత్ ప్రపంచం పైన, దాని వివిధ రూపాల పైన, వైఖరుల పైన, తనంత తానుగ చైతన్యవంతంగ అతి సహజమైన రీతిలో ఆధిపత్యం వహించగలదు.

వ్యక్తి జీవితంలో ఇదమిద్ధంగా తేల్చగలిగేది ఆత్మశక్తి. ఎంత కాలం వ్యక్తి ఆత్మశక్తిని కేవలం మాటలకే పరిమితం చేస్తాడో, అతని దృష్టిలో అది ఎక్కడో చది విన విషయంగా మిగిలిపోతుందో, అతనికి దాని ఉనికిని గురించి ఒక అస్పష్టమైన అవగాహన తప్ప చైతన్యవంతమైన వాస్తవజ్ఞానం లేదో, దాని అర్థం అతనికి జన్మతః ఆత్మశక్తి లేదని, జన్మతః అతనికి ఆత్మశక్తి ఉన్నట్లయితే, అది మరింత ధృఢతరమౌ తుంది, సజీవంగా స్పందిస్తుంది. మరింత వాస్తవికతను, భౌతిక ప్రపంచాన్ని మించిన స్పష్టతను సంతరించుకుంటుంది. జీవుల మధ్య తేడాను ప్రధానంగ సృష్టించేది ఇదే. ఎప్పుడైతే అది తనంతట తాను వాస్తవరూపం దాలుస్తుందో — నిజమైన ధృఢమైన స్థితి, స్వేచ్ఛగా ఊపిరి పీల్చుకోగల వాతావరణం — అప్పుడు వ్యక్తి తాను ఆవలి ఒడ్డుకు చేరుకున్నానని తెలుసుకుంటాడు. కాని అది అస్పష్టంగా ఉన్నంత కాలం — దాన్ని గురించి విన్నావు, దాని ఉనికి నీకు తెలిసింది కాని దాని వాస్తవికత నీకు అంతుబట్ట లేదు — నూతన జన్మ ఇంకా పొందలేదని అర్థం. ఎంత కాలం నీకు నీవు ఇలా చెప్పుకుంటావో "ఔను. దీనిని నేను చూడగలను, నేను పడుతున్న బాధ, నన్ను పీడించే ఆకలి, నాకు మత్తుగొలిపే నిద్ర, ఇదంతా సత్యం, ఇదంతా వాస్తవం...." (శ్రీమాత నవ్వుతారు) దాని అర్థం నీ వింకా ఆవలి ఒడ్డుకు చేరలేదని, నీకు జన్మతః ఆత్మశక్తి లేదని.

(నిశ్శబ్దం)

నిజానికి మనుష్యులలో అధిక శాతం ఖైదీల వంటి వారు. ద్వారాలు, కవాటాలు అన్నీ మూయబడి ఉన్నందున ఊపిరాడక ఉక్కిరిబిక్కిరి అవుతుంటారు; సహజమే

కదా. మూసిన ద్వారాలను, కవాటాలను తెరిచే బీగం వారి వద్దనే ఉంటుంది కాని దానిని వాడరు.... ఒకప్పుడు ఆ బీగం వారి వద్దనే ఉన్నదనే విషయం వారికి తెలియదు. కాని, వారికి తెలిసిన చాలా కాలం వరకు, ఆ విషయం వారికి తెలియపరచిన తదుపరి కూడ ఆ బీగాన్ని వాడుటకు సందేహిస్తారు. ఆ బీగంతో మూసివున్న ద్వారాలు, కవాటాలు తెరుచుకుంటాయో లేదో లేక అసలు వాటిని తెరవటం మంచిదో కాదో అనే సందిగ్ధావస్థలో వుండిపోతారు. 'ఏమైతేనేం, అది మంచిదే కావచ్చు" అని అనుకున్నప్పటికీ ఏదో కొంత భయం; "ఈ ద్వారాలు, కవాటాలు తెరిస్తే ఏం జరుగుతుంది?".... ఆ భయం వారిని వీడదు. ఆ వెలుగులో, ఆ స్వేచ్ఛలో వారిని వారు కోల్పోతారేమోనని భయం వారిని పీడిస్తూంటుంది. 'వారికి వారుగ' నే ఉండాలనే వారి అభిలాష. వారి దంభమును వారి బానిసత్వమునే ఇష్టపడతారు. వారిలో ఉన్నదేదో ఒకటి దానిని ఇష్టపడుతుంది. దానినే అంటిపెట్టుకుని ఉండాలనుకుంటుంది. హద్దులు మీరితే మనుగడ అసాధ్యమనే ఊహలోనే కొనసాగుతారు.

అందుకే ఈ సుదీర్ఘ పయనం, అందుకే ఈ కష్టం. నిజంగా ఎవరైనా వారి బ్రతుకుకు ముగింపు పలకడానికి ఒప్పుకుంటే, అంతా ఎంతో సులభతరమౌతుంది, వేగవంతమౌతుంది, తేజోమయమౌతుంది, ఆనందమయమౌతుంది — కాని, మనుషుల మదిలో మామూలుగ మెదిలే లౌకిక భావనలకు అనుగుణంగా కాకపోవచ్చు. వాస్తవానికి పోరాటాన్ని ఆనందించనివారు బహు కొద్దమంది. రాత్రి లేమిని అంగీకరించె 'వారు కూడ కొద్దిమందే. వెలుతురు చీకటికి వ్యతిరేకమని తప్ప మరో విధంగా భావించే వారుండరు. ఛాయ లేని చిత్తరు వుండదు. పోరాటం లేని విజయం ఉండదు. బాధ లేని ఆనందం ఉండదు. వారి భావన అది. ఆ విధంగా భావిస్తున్నంత కాలం ఆత్మశక్తి ఇంకా వారిలో ఉద్భవించలేదన్న మాట.

(ఆశ్రమ క్రీడాప్రాంగణంలో బుధవారపు సాయంకాల తరగతులలో చివరిది)

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

ఒక ప్రగాఢ సత్యం

అసత్య దోష పరిహారార్థం
కల దొక ఉన్నత మార్గం

చైతన్యంలో దైవసాక్షాత్కారం
ధిక్కరించే తిరస్కార భావం
మనకై మనమే చేయాలి నయం

అదే ఏకైక పరిష్కారం

(శ్రీమాత సందేశం, 31 డిసెంబర్ 1972)

అవును, అదే నేను నొక్కి చెప్పేది. అది పరమసత్యం, పరమసత్యం. అర్థం చేసుకోవడం అంత తేలిక కాదు, కాని అది ఒక ప్రగాఢ సత్యం.

మనలో దైవసాక్షాత్కారాన్ని అడ్డుకునేది, అపభ్రంశపరచేది, మరుగున పడేసేది అంతా: అదే అసత్యం.

అన్ని వేళలా నేను చేస్తున్నది ఇదే — ప్రతిదినం, దినమంతా, నేను ఇతరులను చూసే సమయంలో కూడా — కేవలం అందులోనే ఉంది జీవిత పరమార్థం.

మూలం: శ్రీమాత
అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

శుక్రవారపు తరగతుల్లో ఆఖరి ప్రసంగం (5-12-1958)

సాధనాపథంలో ముందుకు పోవడానికి పనికివచ్చే అత్యంత శక్తివంతమైన ఉపాధులు

వారు దేవుడు లేడనే విషయాన్ని ఎంతో హేతుబద్ధంగా తర్కవితర్కాలతో నాకు నిరూపించి ఒప్పించారు, నేను వారిని విశ్వసించాను. తరువాత నేను దైవాన్ని

చూశాను. ఎలాగంటే ఆయనే వచ్చి నన్ను ఆలింగనం చేసుకున్నాడు. ఇప్పుడు నేను దేనిని విశ్వసించాలి, వారి హేతుబద్ధతనా లేక నా సొంత అనుభవాన్నా?

శ్రీఅరవిందులు: తలపులు — స్ఫూర్తులు

శ్రీఅరవిందులు ప్రశ్న వేయటం లేదు, నర్మగర్భంగా చేస్తున్న వ్యంగ్యోక్తి. ఇది మనస్సులోని హేతుబద్ధత ఎంత మూర్ఖమైనదో, తనకు తెలియనిదాని గురించి ఏ రకంగా మాట్లాడవచ్చుననేదానిని ఎలా ఊహిస్తుందో స్పష్టంగా తెలియజేస్తుంది. అంతకు మించి మరేమీ లేదు.

మనస్సుతో మీరు దేనినైనా నిరూపించగలరు. మీరు దానిని ఏ విధంగా వాడుకోవాలో తెలిసి, హేతువు మీదను, అనుమానించి సిద్ధాంతం చేయగలగడం మీదను ఆధిపత్యం సంపాదించి ఉంటే, మీరు దేనినైనా నిరూపించగలరు. నిజానికి విశ్వవిద్యాలయాలలో మనస్సు ఎటైనా ఆలోచించడానికి ఒక అభ్యాసం చేయిస్తారు, ఒక సిద్ధాంత వ్యాసం ఇచ్చి, దాని నిరూపణను సమర్థించమంటారు. వెనువెంటనే అంతే తీవ్రతతో దాని మీద విరుద్ధవాదంతో దాని అసత్యతను నిరూపించమంటారు, దాని ఫలితంగా రెండు వాదాలను అధిగమించి, వాటి మధ్య సంయోజనం కుదర్చగల రని ఆశిస్తారు.

ఆ విధంగా, ఒకసారి దేనినైనా నిరూపించవచ్చుననే విషయాన్ని ఒప్పుకుంటే, దాని వలన, హేతువు ఎటువంటి మార్గదర్శనం చేయలేదనే విషయం అర్థం అవుతుంది. ఎందువల్లనంటే మీరు ఒక దానిని నిరూపించి, వెనువెంటనే దాని వ్యతిరేకతను కూడా నిరూపించడం జరిగితే, మీ నిరూపణలు ఎందుకూ కొరగానివనే విషయం తేటతెల్లం అవుతుంది.

ఒక అనుభవం వచ్చింది. అది ఒక వినమ్ర హృదయానికి, ఒక చిత్తశుద్ధితో కూడిన నిజాయితీకల ప్రకృతికి, నిజాయితీతో కూడిన అనుభవమేనని తెలిసిన ప్రకృతికి, అది కోరికతో లేదా మానసిక వాంఛామయ ఆశయంతో లేనిదానిని ఉన్నట్లుగా ప్రకటించే అసత్యం కాకుండా, ఆత్మ నుంచి తనంత తానుగా తటాలున వచ్చిన కదలికల మూలంగా సంభవించినదైతే, ఆ అనుభవం పూర్తిగా ఒప్పుకుని తీరేదే అవుతుంది. అనుభవాన్ని పొందాలనే కోరికతో గాని లేదా వాంఛామయ ఆశయంతో తనకు తాను అధికుడననే తలంపుతో దానితో కలిసిపోయినందువల్ల గాని అది దాని విశ్వాస పాత్రతను కోల్పోతుంది. అలాంటిదేదో నీలో ఉన్నట్లయితే, జాగరూకతతో మెలగాలి.

కారణం కోరికలు, ప్రగాఢ వాంఛలు అనుభవాన్ని భంగపరుస్తాయి. మనస్సుకు రూపకల్పన చేసే శక్తి ఉంది, చాలా ముఖ్యమైనది, చాలా ఉత్సుకతను రేపేది నీకు కలగాలనే చాలా బలమైన కోరిక ఉంటే, ఆ అనభవం కలిగేటట్లుగా చేయగలవు. పైపైన మాత్రమే చూసేవారి దృష్టికి అది నికార్సయినదే అవుతుంది. ఇవన్నీ పక్కకుపెడితే, నీవు నిజాయితీగాను, చిత్తశుద్ధితోను, మనఃస్ఫూర్తిగాను ప్రత్యేకించి అనుభవాలు అయాచితంగా వచ్చినప్పుడూ, నీ ఆకాంక్ష మూలంగా వాటంతటవే వ్యక్తపరచబడినప్పుడు, ఈ అనుభవాలు సంపూర్ణ అధికారిక ముద్ర కలిగినవిగా నుంటాయి. ఈ ప్రపంచం మొత్తం అవి అర్థం పర్థం లేనివి, భ్రాంతిపూర్వకమైనవని నీకు చెప్పినా, అవేవీ నీ వ్యక్తిగత నమ్మకాన్ని వమ్ము చేయవు. కాని, దీనికి, సహజంగానే నిన్ను నీవు మోసగించుకోకూడదు. నీవు తప్పకుండా చిత్తశుద్ధి, నిజాయితీతో అంతరంగంలో సరళతతో ఉండాలి.

నన్ను ఒకరు "దేవుడు తనను విశ్వసించనివారికి సాక్షాత్కారం ఎలా ఇస్తాడు" అని ప్రశ్న వేశారు. అది చాలా హాస్యాస్పదంగా అనిపించింది. ఎందువల్లనంటే దైవానికి తనను విశ్వసించనివానికి ప్రసన్నుడవటంలో ఆనందం ఉంటే, ఆయన కది చేయకుండా ఉండటానికి నాకే కారణం కనిపించదు.

దానికి బదులుగా, ఆయన హాస్యప్రియుడు, పరమాత్మకు ఒక విధమైన హాస్యప్రియత్వం ఉందని శ్రీఅరవిందులు మనకు చాలా మారులు చెప్పారు. మనమే ఆయనకు గోరీ కట్టి, తప్పనిసరిగా గంభీరముద్ర వేస్తాము. ఆయన తనను విశ్వసించని వారి దరికి వచ్చి ఆలింగనం చేసుకోవటంలో ఎంతో వినోదం పొందుతాడు. "దేవుడు లేడు, నేను ఆయనను విశ్వసించను, అదంతా అసత్యం, అజ్ఞానం...." అని ముందు రోజు ఎవరైనా ఒకరు ప్రకటించి ఉంటే, ఆయన వానిని తన కౌగిలి లోకి చేర్చి, తన గుండెలకు అదుముకుని, అతని మొహంలోకి నవ్వుతూ చూస్తాడు.

మన అల్పమైన, పరిమితమైన బుద్ధికి అనూహ్యమనిపించే వాటన్నింటిలో ప్రతిదీ సాధ్యమవుతుంది.

వాస్తవానికి మనం స్ఫూర్తుల చివరకు వచ్చినప్పుడే మనం వాటిని అర్థం చేసుకోగలం. ఎందువల్లనంటే ప్రతిదానితో, ఏ సత్యం ఆవిష్కరించబడాలో దాని ప్రకారం శ్రీఅరవిందులు మనలను పూర్తిగా వేరే స్థాయిలో కూర్చోపెడతారు. అక్కడ లెక్కకు మిక్కిలిగా బహుముఖాలు, లెక్కలేనన్ని దృక్పథాలు ఉన్నాయి.

ఎవరైనా పరస్పర విరుద్ధమైన విషయాలను తనకు వైరుధ్యతను, పొసగనితనాన్ని ఆపాదించుకోకుండా చెప్పవచ్చును. ప్రతిదీ నీవు ఏ దృష్టితో చూస్తున్నావనేదాని మీద ఆధారపడి ఉంటుంది. ఒక్కసారైనా మనం అన్నింటిని, మనకు అందుబాటులో ఉన్న అన్ని దృక్పథాలలో కేంద్రబిందువై సత్యం చుట్టూ చూచి ఉండినట్లయితే, అప్పటికిని కూడా మనకు కేవలం అసలైన దానికంటె చాలా తక్కువ అస్పష్టంగా దృగ్గోచరమయి ఉండవచ్చు; ఆ మహాసత్యం ఒక్కసారిగా అన్ని వైపుల నుంచి మనలను తప్పించుకుపోవడం తథ్యం. కానీ, బాగా గమనించతగిన విషయం ఏమిటంటే ఒకసారి దైవంతో మనకు ఒక్క స్పర్శానుభవం సిద్ధించితే, అదీ నిజంగా, దానంతటదే తటాలను చిత్తశుద్ధితో కలిగిన అనుభవమైతే, ఆ క్షణంలో ఆ అనుభవంలో ప్రతి దానిని తెలుసుకుంటూ, ఇంకా ఎక్కువ కూడ తెలుసుకుంటాం. అందువల్లనే ఆ అనుభవాలు పొందే సామర్థ్యాన్ని కలిగి ఉండా లంటే, తెలుసుకున్నది కొద్దిపాటిదైన ప్పటికీ పూర్తి చిత్తశుద్ధితో తెలుసుకుని జీవించాలి. జ్ఞానం అనుభవం ద్వారా పొందాలి, మానసికంగా కాదు, ఎందువల్లనంటే నీవు వీటిలో జీవిస్తావు. ఎందువల్లనంటే అవి నీ అస్తిత్వంలో, చైతన్యంలో భాగం అయిపోతాయి కాబట్టి.

నీకు తెలిసినది కాస్తయినా దానిని ఆచరణలో పెట్టగలిగితే అది ఇంకా ఎక్కువ తెలుసుకోవటానికి మార్గం సుగమమం చేస్తుంది. ఎంత స్వల్పమైనా దానిని నిజంగా ఆచరణలో పెడితే సాధనా మార్గంలో ముందుకు పోవటానికి అది అత్యంత శక్తివంతమైన సాధనం. ఉదాహరణకు, ఒక పని చేయకూడదని నీకు తెలిస్తే, అది ఎప్పటికీచేయకూడదు. నీవు ఒక బలహీనతను, నీ అస్తిత్వంలో ఒక అశక్తతను గుర్తిస్తే, అది పునరావృతం కావడాన్ని నీవు అనుమతించకూడదు. ఎప్పుడైనా ఒక్క క్షణం పాటైనా ఒక అగ్నిశిఖ లాంటి ఆకాంక్షలో నీవు ఏ విధంగా ఉండాలనేదాని దర్శనం కలిగితే, అలా అయి తీరటాన్ని నీ వెప్పుడూ విస్మరించకూడదు.

కొంతమంది తమ అశక్తతను గురించి ఎల్లప్పుడూ మొత్తుకుంటూ ఉంటారు. దాని వల్ల ఏమీ ప్రయోజనం లేదు. నీవు గనక ఒకసారి నీలో నిజంగా నీ బలహీనతను చూస్తే, నిజంగా, చిత్తశుద్ధితో అర్థం చేసుకుంటే, నీవు ఆ విధంగా ఉండకూడదని నీకు అనిపిస్తే, దానితో ఇక నీ మొత్తుకోలు ఆగిపోవాలి. అప్పటి నుంచి ప్రతి నిత్యం దానికై ప్రయత్నించడంతో పాటు, ఇచ్ఛను పెంచుకుంటూ, అహర్నిశలు ప్రతిక్షణం జగరూకతతో ఉంటూ, తెలుసుకున్న తప్పు తిరిగి పునరావృతం కావటానికి

ఏ విధంగానూ అనుమతి నొసగకూడదు. అజ్ఞానం వల్ల జరిగే తప్పు, జడచైతన్యం వల్ల జరిగే తప్పు అది నిశ్చితంగా దురదృష్టకరమే. కాని దానిని ఋజుమార్గంలో పెట్టవచ్చును. కాని, చేయకూడదని తెలిసీ, అదే పనిగా అదే తప్పును చేస్తూ ఉండటమనేది భీరువు లక్షణం, దాని నెప్పుడూ మనలో మనం ఎంత మాత్రం అనుమతించకూడదు..

"ఓహ్! మానవ స్వభావం ఇంతే, ఓహ్! మనం అచేతనలో ఉన్నాం, ఓహ్! మనం అజ్ఞానంలో ఉన్నాం," ఈ మాటలన్నీ సోమరితనాన్ని, బలహీనతను సూచిస్తాయి. ఈ సోమరితనం, బలహీనతల వెనకగా బ్రహ్మాండమైన దుష్టబుద్ధి ఉంది. తెలిసింది కదా!

ఇదంతా ఎందుకు చెపుతున్నానంటే, చాలామంది నా ముందు ఈ విధమైన వ్యాఖ్యానాలు చేశారు. అది ఎప్పుడూ తమను తాము సమర్థించుకునేదే, "ఓహ్! మనకు చేతనయినంత చేస్తున్నాం". అది సత్యదూరం. ఎందువల్లనంటే నీవు చిత్తశుద్ధితో ఉంటే, నీవు ఒకసారి దానిని దర్శించడం జరిగితే — నీవు చూడనంత కాలం దానిని గురించి మాట్లాడటానికేమీ లేదు — కాని నీవు చూసిన ఆ క్షణం, అది భగవదనుగ్రహం ప్రసరించిన క్షణం. ఒకసారి నీవు భగవదనుగ్రహాన్ని అందుకుంటే, నీకు ఇక ఏ మాత్రం దానిని మరచిపోయే హక్కు లేదు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

మానవజాతికి సహాయం

రెండు ప్రసిద్ధమైన ఉదాహరణలు

పూర్ణయోగ సాధకులకు, మానవ సంక్షేమం వారి జీవన విధానం యొక్క పర్యవసానంగానో, ఫలితంగానో సంభవించవచ్చు. అంతే కాని అది వారి లక్ష్యం కారాదు. మానవుల స్థితిగతులను అభివృద్ధి చేయడానికి ఎంతో కృషి చేసినా, ఎందరో ఉత్సాహంతో వారి సంపూర్ణ శక్తిని కూడదీసుకుని శ్రమించినా, చివరికి వారి ప్రయత్నాలన్నీ బాధాకరంగా విఫలమగుటకు ఖచ్చితమైన కారణం పరివర్తన చెందని మానవజీవనం. ఆ పరివర్తన సంభవించాలంటె దానికి ముందుగా సంసిద్ధతను తెలిపే ఓ మార్పు

అనివార్యం. ఆ విధంగా పరివర్తన చెందిన మానవచైతన్యం లేదా ఆ పునాది వేయగల విశిష్ఠ వ్యక్తుల యొక్క కృషి మాత్రమే మరింత విస్తారంగా దాన్ని సాధించగలదు.

ఈ విషయానికి తరువాత కాని, ముగింపులో కాని తిరిగి వద్దాం. నేను ముఖ్యంగా నిజమైన పరోపకారబుద్ధి గల ఇద్దరు నిష్ణాతులను ఉదాహరణగా తీసుకున్నాను. వారిని గురించి నీకు చెప్పాలనుకుంటున్నాను.

వారు అత్యంత విశిష్ఠమైన ఇద్దరు వ్యక్తులు. అత్యంత భిన్నమైన ఆలోచన, ఆచరణ కలిగిన, దయార్ధహృదయులైన సున్నిత మానవ ఆత్మలు వారిరువురు. మానవ దుఃఖాన్ని చూసి ఒక విధమైన మానసిక దిగ్భ్రాంతికి గురైయ్యారు. వారు ఈ మానవుల దుఃఖనివారణకు కావలసినదాన్ని గురించి కనుక్కోవడానికే జీవితమంతా ధారపోశారు. చివరికి ఇద్దరూ కారణం కనుక్కోగలిగామనే విశ్వసించారు. కాని వారిద్దరి పరిష్కారం పరస్పర విరుద్ధమైనది. అంచేత రెండూ వాటి స్థానాల్లో అసంపూర్ణమూ, పాక్షికమూ. అందుకే ఇద్దరూ ఈ మానవులను దుఃఖాన్నించి, బాధల నించి విముక్తి కల్గించడంలో విఫలమయ్యారు.

అందులో ఒకరు తూర్పుకు చెందిన రాజకుమారుడు సిద్ధార్థ, ఆ తరువాతి కాలాల్లో బుద్ధుడిగా పిలవబడ్డాడు; మరొకరు పడమరకు చెందిన శ్రీ విన్సెంట్. అతడు మరణించాక 'సెయింట్ విన్సెంట్ ద పాల్' గా పేరుపొందాడు. నిజానికి వీరిద్దరూ మానవచైతన్యానికి రెండు ధృవతారలుగా నిలిచారు. వారు అందించిన సహాయం కూడా పూర్తిగా భిన్నమైనది. ఇద్దరూ ఆత్మ ద్వారా విముక్తిని పొందడం నమ్మినవారే, ఆ సర్వ సమగ్రమైన, ఆలోచనకు అందని ఆ శక్తినే ఒకరు దైవంగాను, ఇంకొకరు నిర్వాణంగాను పిలిచారు.

విన్సెంట్ ద పాల్ తీవ్ర నమ్మకమున్నవాడు. అందుకే తన అనుయాయులకు వారు వారి ఆత్మను రక్షించుకోవాలని చెప్పేవాడు. అయితే మానవ దుఃఖంతో సంపర్కం కలిగాక, ఆత్మను తెలుసుకోవాలంటె దాన్ని గమనించే సమయం కావాలని త్వరలోనే కనుక్కున్నారు. రాత్రి, ప గలు అనక బ్రతుకు తెరువుకని నిరంతరం శ్రమించే శ్రమజీవులకు ఆత్మ గురించి ఆలోచించే సమయం ఎక్కడిది? దయగల అతని హృదయ నిరాడంబరత్వంలో అతడు ఒక ఆలోచన కొచ్చాడు. అది పేదవారికి అత్యంత ప్రాథమిక అవసరాలు తీరడానికి, అవసరానికి మించిన ధనం ఉన్న ధనవంతులు సహాయం అందిస్తే, ఈ దురదృష్టవంతులకు కాస్త సమయం దొరికి మరింత

మంచిగా జీవించడానికి మార్గం దొరుకుతుందని భావించాడు. అతడు పుష్కళమైన ద్రవ్యవితరణ ఉత్తమమూ, సార్థకమూ అయిన సామాజిక సేవగా విశ్వసించాడు.

అధిక సంఖ్యాకులకు వ్యక్తిగతమైన సహాయం అందించగలిగితే, అది మరింత విస్తరించి, పెరిగి, అసంఖ్యాకులకు వారి బాధల్ని తగ్గించగలదని అతడు నమ్మాడు. అయితె అది ఓదార్పు మాత్రమే, నివారణ కాదు.

అతని సమర్పణ, త్యాగనిరతి, అతడు దీక్షతో, ధైర్యంతో ఆ కార్యసాధనకు పాటుపడిన తీరు అతడు మానవచరిత్రలో ఓ గొప్ప ఔదార్యంతో చక్కని హృదయ సౌందర్యంగల వ్యక్తిగా గుర్తించబడ్డాడు. అయితే అతని కృషి నిరాశ్రయులని, నిస్సహాయులని రెట్టింపు చేసింది తప్ప తగ్గించలేదు. నిస్సందేహంగా ఓ గొప్ప ప్రవక్తగా అతని ప్రభావం ధనికుల్లో దాతృత్వగుణాన్ని పెంచడానికి తోడ్పడింది. ఇది దీనజనుల కంటె, దాతృత్వం చేయగల ధనికులకే ఎక్కువ ఉపయోగపడింది.

చైతన్యానికి మరో అంచున శుద్ధమైన కారుణ్యం కల్గిన బుద్ధుడు నిలిచాడు. అతడికి జీవితంలోంచి ఉత్పన్నమైన దుఃఖం — జీవితాన్ని నిర్మూలించినపుడే నిర్మూలించబడుతుంది. ఎందుకంటె ఈ ప్రపంము, ప్రాణము, కోరిక వల్ల పుట్టిన అజ్ఞానఫలం. కోరికను నిర్మూలించి అజ్ఞానాన్ని విసర్జించాలి. అపుడు నీకు ఈ దుఃఖభరితమైన ప్రపంచం శూన్యమౌతుంది. దానితో బాధ, దైన్యం సమసిపోతాయి. ఆధ్యాత్మిక ఆకాంక్షతో కూడిన గొప్ప కృషితో, నిశ్శబ్ద ఏకాగ్రతతో అతడు తన శిక్షణను విస్తృతం చేశాడు. ముక్తి కోసం ఆత్రంగా ఎదురు చూసినవాళ్ళకి ఎంతో ఉన్నతమైన, ఇంతవరకూ మానవాళికి అందని సమర్థవంతమైన శిక్షణ నందించగలిగాడు.

కోట్లకొలది జనులు అతడి సిద్ధాంతతాన్ని విశ్వసించారు. అయితే దాన్ని ఆచరణలో పెట్టగల సామర్థ్యం కల్గిన వ్యక్తుల సంఖ్య చాలా స్వల్పమే. దీనివల్ల ఈ భూమ్మీద పరిస్థితి ఏమాత్రం మారలేదు సరి కదా మానవుల బాధాతప్త జీవనంలో ఏ మార్పు రాలేదు.

ఏది ఏమైనా ప్రజలు ఆ మొదటి వ్యక్తిని సెయింట్‌గాను, రెండవ వ్యక్తిని దైవ సమానంగాను భావించి వారి ఆరాధన, కృతజ్ఞతలను వ్యక్తపరిచారు. చాలా కొద్దిమంది మాత్రమే వారిచ్చిన పాఠాన్ని, ఆ ఉదాహరణని నిజాయితీగా ప్రయత్నించి ఆచరణలో పెట్టారు. నిజానికి కృతజ్ఞత చూపడమంటె ఆచరణలో పెట్టడమే. అదే నిజంగా ప్రయోజనాన్ని సాధించగల మార్గం. కాని, అది అధిక సంఖ్యలో సంభవించినా,

మానవ జీవన పరిస్థితులు అనుకున్నంతగా మెరుగుపడి ఉండేవి కావు. ఎందుకంటె సహాయపడడమంటె పూర్తిగా నివారణ చేయడంతో సమానం కాదు. అలాగే, తప్పించుకొనుట, వశపరచుకొనుట కాదు. నిజానికి భౌతికమైన కష్టాలను ఉపశమింపచేయడానికి విన్సెంట్ ద పాల్ సూచించిన పరిష్కారం మానవుల బాధల్ని, కష్టాల్ని నివారించడానికి ఏమాత్రం సరిపోదు. ఎందుకంటె మానవుల బాధలన్నీ భౌతికమైన నిస్సహాయత వల్ల వచ్చినవి కాదు. అది ఆర్థిక సహాయం వల్ల నివారణ చెందదు. అది దానికి బహుదూరం. శారీరకమైన సంతులనం, ఆరోగ్యం తప్పనిసరిగా శాంతి, సంతోషాల నిస్తాయని చెప్పలేం. అలాగే బీదతనం కూడా దుఃఖహేతువు కానక్కర్లేదు. దానికి ఉదాహరణ మనకు అన్ని దేశాల్లోనూ, అన్ని కాలాల్లోనూ ఉన్న సత్పురుషులు. వారు స్వయంగా ఆ పేదరికాన్ని ఆహ్వానించి, ఆ నిరాడంబర, నిరుపేద స్థితి సంపూర్ణ శాంతిసంతోషాలకి జన్మస్థానంగా భావించారు. దానికి విరుద్ధమైన భోగ భాగ్యాలు, సిరిసంపదలు పుష్కలంగా ఉన్నా, అవి బాధను, విచారాన్ని దూరం చేయడానికి అశక్తమైనవి.

బుద్ధుని పరిష్కారమైన పలాయనం కూడా ఈ సమస్యకు ఆచరణీయమైన నివారణను ఇవ్వలేదు. ఒకవేళ అసంఖ్యాకమైన వ్యక్తులు ఈ క్రమశిక్షణను అభ్యసించి, ఆచరించి, చివరికి విముక్తిని పొందినా, అది ఏ విధంగాను ఈ భూమ్మీద బాధల్ని నివారించి, నిర్వాణపథాన్ని పాటించలేని వ్యక్తులకు ఉపయోగపడలేదు.

నిజానికి అసలైన ఆనందం అన్నది ఎవరైనా, ఏ పరిస్థితిలో ఉన్నా, ఆనందంగానే ఉండగలిగిన ఒక స్థితి. అది ఈ బాహ్యపరిస్థితుల వలన ప్రభావితం కాని ప్రదేశాల నించి వస్తుంది. అయితే ఈ ఆనందం కూడా కొద్దిమందికే అందగలిగినది; అధిక సంఖ్యాకులు ఇంకా ఈ ప్రాపంచిక పరిస్థితుల ప్రభావంలోనే ఉన్నారు. ఓ పక్క మన మానవచైతన్యంలో మార్పు వచ్చి తీరాలి అనునది ఒక తిరుగులేని ఆవశ్యకత; మరో పక్క ఒక సమగ్రమైన పరివర్తన ఈ లౌకిక వాతావరణంలో జరిగితే కాని, మానవ జీవనపరిస్థితులు సార్థకమైన మార్పును పొందలేవు.

రెండు విషయాల్లోనూ నివారణోపాయం ఒక్కటే. ఒక నూతన చైతన్యం మనిషి లోను, పృథ్వీతత్వంలోను అభివ్యక్తి కావాలి. ఒక నూతన శక్తి, ప్రకాశం, ఆ అతిమానస చైతన్యంతో పాటు అవరోహణ చెందినపుడే, ఈ దుఃఖంలో, బాధల్లో, కష్టాల్లో మునిగి వున్న మానవుడు ఉద్ధరించబడతాడు. అతిమానసచైతన్యం ఈ పృథ్వి కోసం తెచ్చే

ఆ ఉన్నత, శుద్ధ, సత్య ప్రకాశమే ఆ రూపాంతరం అనే మాహాద్భుతాన్ని సాధించ గలదు.

ప్రకృతి కూడా ఈ నూతన అభివ్యక్తి కోసం శ్రమిస్తోంది. అయితె ఆమె దార్లు కఠినమైనవి, ఆమె నడక కుంటుపడుతూ అస్పష్టంగా సాగుతుంది. మనకు వాస్తవమైన ఆమె ప్రణాళిక గ్రహించడం కష్టం. ఆ విధమైన గమనం ఆమెది. అయితే ఒక్కటి మాత్రం స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది. ఈ మానవజాతి నించి కొత్తజాతిని తీసుకురావాలన్న ఆమె ఆకాంక్ష అది; మృగం నించి మానవుడు వచ్చినట్లుగా మనిషి నించి అతిమానస జాతి ఆవిష్కరణ. ఈ రూపాంతరం యొక్క ఆగమనం, నూతనజాతి ఆవిర్భావం, ప్రకృతి తన సహజరీతిలో తడుముకుంటూ ప్రయత్నించినపుడు శతాబ్దాలు పడుతుంది. అయితే ఇవి వివేకవంతమైన మానవ సంకల్పంతో అతి తక్కువ వ్యవధిలో, తక్కువ నష్టంతో, సాధ్యం చేసుకోవచ్చు.

ఇక్కడే పూర్ణయోగం యొక్క ఆవశ్యకత, ఉపయుక్తమవుతుంది. కారణం, యోగం ఒక గాఢమైన ఏకాగ్రతతో, సాధనతో నూతన సృష్టిపై మౌలికమైన రూపాంతరంపై కాలం విధించే ఆలస్యాన్ని అధిగమించె శక్తి నివ్వగలదని అర్థం.

పూర్ణయోగమంటె ఏ మాత్రం పట్టించుకోకుండా దాని విధికి దాన్ని వదిలేసి భౌతిక ప్రపంచం నించి పారిపోవడం కాదు. లేదా ఒక నిశ్చయమైన మార్పు నాశించకుండా ఈ భౌతిక జీవితాన్ని యథాతథంగా అంగీకరించడం కాదు, లేదా ఈ ప్రపంచమే దైవసంకల్పం యొక్క తుది అభివ్యక్తిగానూ, అంగీకరించడం కాదు.

పూర్ణయోగలక్ష్యం చైతన్యం యొక్క అన్ని అంతస్థులను అధిరోహించడం, సామాన్యమైన మానసిక చైతన్యం నించి, అతిమానస దివ్యచైతన్యాల వరకు ఆరోహణ పూర్తి చేశాక, తిరిగి ఈ భౌతిక ప్రపంచంలోకి అవరోహించి గెలుచుకున్న ఆ అతి మానసశక్తి మరియు చైతన్యంతో దాన్ని మేళవించడం; ఆ విధంగా క్రమంగా ఈ పృథ్వి మార్పు చెంది, అతిమానస దివ్యప్రపంచంగా మారడానికి సహకరించడం.

మానవజీవితంలో సాధించవలసినవన్నీ సాధించినా, ఇంకా తృప్తిచెందనివారికి, అంటే జీవితం అందించలేని విస్తృత విషయాలను ఆశించేవారికి — అలాంటివారికి ముఖ్యంగా పూర్ణయోగం ఉద్దేశించబడింది. ఎవరు ఆ తెలియనిదాని కోసం, సమగ్రత కోసం ప్రాకులాడుతారో, తపన పడుతారో, ఎవరు వారి దుఃఖపూరితమైన ప్రశ్నలకు

ఖచ్చితమైన సమాధానం లభించక పరితపిస్తారో అలాంటివారే ఈ పూర్ణయోగ సాధనకు అర్హులు.

మానవజాతి యొక్క విధిని పట్టించుకున్నవారు వేయగల కొన్ని ప్రాధమికమైన ప్రశ్నలున్నాయి. ఇప్పుడున్న వివరణలో, సూత్రాల్లో వారికి తృప్తికరమైన సమాధానాలు లభించక, వారు ఈ ప్రశ్నలు తప్పనిసరిగా వారికి వారు వేసుకుంటారు. అవి ఈ క్రింది విధంగా ఉండవచ్చు.

మరణించడానికే అయితే, పుట్టడం ఎందుకు?

బాదలు పడడానికే అయితే, జీవించడం ఎందుకు?

విడిపోవడానికే అయితే, ప్రేమించడం ఎందుకు?

పొరపాట్లు చేయడానికే అయితే, ఆలోచించడ మెందుకు?

తప్పులు చేయడాకే అయితే, క్రియాచరణ ఎందుకు?

వీటన్నింటిని సమాధానపరచే జవాబు — ఇప్పుడు నువ్వు చూస్తున్నది ఇలాగే ఉండదని, ఇది దీని వాస్తవం కాదని, ఈ పరస్పర వైరుధ్యాలు తప్పనిసరి కానివి మాత్రమే కాదు. అవి సరిదిద్దగలిగినవనీ ఏదో ఒక రోజున పూర్తిగా అంతరించిపోగలవని. కారణం ప్రస్తుతం కనిపిస్తున్నది ఈ ప్రపంచ నిజస్వరూపం కాదు. ఈ పృథ్వి పరివర్తనా కాలంలో ఉంది, అది మానవుల అల్పచైతన్యానికి సుదీర్ఘంగా కనిపిస్తుంది. కాని అది శాశ్వత చైతన్యంలో అత్యంత అల్పమైన కాలం. అతిమానస చైతన్య ఆవిష్కరణతో ఈ కాలం ముగింపు కొస్తుంది. అప్పుడు వైరుధ్యాలు, సామరస్యతతోను, ప్రతికూలత సమన్వయంతోనూ మార్పుచెందుతాయి.

అతిమానవుడు వ్యక్తిగా మన ముందు తన నిజరూపంలో నిలిచి, తన నిజస్వరూపమేమిటో మనకు తెలియపరచేదాకా, వివేకము, సత్ సంకల్పము కల్గిన ప్రతి మానవుడు తాను ఏది అత్యంత సౌందర్యభరితమైన, అత్యంత ఉన్నతమైన, సత్యమైన, శుద్ధమైన, ప్రకాశవంతమైన, గొప్పదిగా భావించిన ఆ మూర్తిని తనలో సాక్షాత్కరింపచేసుకుందుకు సాధన చేయాలి. ఈ ప్రపంచం యొక్క అభ్యున్నతికి ఆ విధంగా మానవుడు దోహదపడగలడు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

Vol. 41, No. 7 **Rs. 15.00** Registered: TN/PMG(CCR)/39/09-11
July **2011** WPP No. 35/09-11

AKHILA - Akhila Bharat Patrika (Telugu)

Registered with the Registrar of Newspapers for India: No. 23593/72 (monthly)
Published on 1st day of every month.

Matter shall reveal the Spirit's face. — Sri Aurobindo

Flower on the cover:
Aspiration of the Mind for the Supramental Guidance
Spiritual significance and explanation given by the Mother

Editor: A. Kailasapati
Published by Pradeep Narang on behalf of Sri Aurobindo Society,
No. 1, Rangapillai Street, Puducherry - 605001
Printed by Swadhin Chatterjee at Sri Aurobindo Ashram Press,
38, Goubert Avenue, Puducherry - 605001

Single copy: Rs. 15 **Annual Subscription: Rs. 150 (in India)**

A Monthly Published by
SRI AUROBINDO SOCIETY, PUDUCHERRY - 605002